

Kyrkjebladet

nr. 3 Kyrkjeblad for Gloppen april 2014 Årgang 44

Påske

FELLESRÅDET I GLOPPEN
FOR 2014

Paul Rune Daviknes frå Vereide sokn er valt til ny leiar for Gloppen kyrkjelege fellesråd. Liv Øygard Solheim sa frå seg attval etter at ho har leia fellesrådet i to år. Dei andre i fellesrådet er:
Nestleiar: Aase Ryssdal Sæther, Gimmedstad sokn
Leiar i administrasjonsutvalet:
Ingemar Sårheim, Breim sokn
Medlem: Liv Øygard Solheim,
Hyen sokn
Medlem: Liv Holme, Hyen sokn
Medlem: Gudrun Hjelle, Breim sokn
Medlem: Ole Marius Gloppestad,
Gimmestad sokn
Medlem: Liv Djupet, Vereide sokn
Kommunal representant: Kristin Sandal
Sokneprest Tore Myklebust
Vararepresentantar: Lars Bjarte Osland,
Vereide sokn, Magnhild Anne Solheim,
Hyen sokn, Kjellrunn Hjeltnes, kommunal vararepresentant.

Kyrkjebladet vil kome tilbake med ein nærmere presentasjon av Gloppen kyrkjelege fellesråd og oppgåvane deira i neste nummer.

Annonser i Kyrkjebladet?

Vi har sett av to sider i bladet til annonser, og hadde håpo på lang kø for å sleppe til på eit avgrensa område! Vi har sendt brev til utvalde firma, og såleis spurt forsiktig, synest vi sjølv. No kan det hende annonsesidene ser fulle ut. Men det er fordi kvar rute er større enn det vi har lova. Her er seks annonser i høgda, men vi vil helst ha 7 eller 8. Vi treng berre eit ord eller ein tusenlapp frå deg, så er bedrifta di med. Årsprisen er kr. 1000,- for ei rute. Har du ein logo ell., brukar vi han gjerne. Kontoen er 37050471307, og du kan bli med frå neste nummer. Takk for støtta!

Marimesse-basaren er vel i hamn
Over 40 000 misjonskroner går til NMS etter at foreiningane rundt Gloppefjorden også i år har laga, kjøpt og fått vinstar, site på Coop i trio heile dagar og skrive namn i loddbøkene, og til slutt avvikla tradisjonsrik basar med misjonærbesök, svelemap, årekjøp og trekking av hovudlotteri. Basaren gjekk føre seg i Sandane kyrkje, og det var Ingvald Andersen Frøyen som kom på vitjing med informasjon og inspirasjon.

Ein heidersmann er borte

◆ TEKST: HARALD ASKE
◆ FOTO: ANNE ELISABET GLOPPESTAD

Dagfinn Aasen var fødd 17.8.1922 og var over 91 år då han døydde. Han har hatt stor betydning for kyrkje og kristenliv i Gloppen, så Kyrkjebladet ønskjer å heidre han med eit minneord. Dagfinn budde i Åsen på Sandane. Der var barndomsheimen hans, og der bygde han og kona Klara sin eigen heim like i nærleiken. I den fine helsinga sonen Rune hadde i gravferda, fekk vi vite at han såg på seg sjølv som heller beskjeden i barndomen, og at han likte berre så passeleg å gå på skule. Han var praktisk anlagt, og seinare viste han seg som ein meister i å halde orden på tal. Og sjølv om han gjekk i snikkarlære, var det kontorarbeidar han vart. Mesteparten av sitt yrkesaktive liv var han på kontoret til O. K. Henden. Vi hugsar han som alltid blid, omgjengeleg, positiv, kreativ og munter. Ei god historie var aldri langt unna.

Kristeleg arbeid

I mange år var han søndagsskulelærar. Rune karakteriserte han som ein bedehusmann, og det var han heilt sikkert. Men han engasjerte seg også sterkt i kyrkja sitt arbeid. Han tok sin tørn som leiar i Vereide sokneråd og gjorde den jobben med flid. Han ville det beste for alle - og det aller viktigaste var at alle skulle få møte Jesus Kristus som sin frelsar. Han må seiast å vere ein representant for glad kristendom - trygg og viss på at dette er noko som held i liv og død.

Politikaren

Dagfinn var eit samfunnsengasjert menneske. Han var med på å stifte Gloppen KrF

Dagfinn var veldig glad i Jardalen.

i 1955 og var leiar frå 1959 til 1963. Han var kasserar og skrivar, medlem i kommunestyre og formannskap, og han likte å diskutere aktuelle politiske saker som vegtrasear og næringspolitikk. Dagfinn var løysingsorientert og sökte å finne gode, gjerne tverrpoltiske, løysingar.

Friluftsmannen

Friluftsliv med fiske i ulike vatn i Gloppen stod høgt i kurs. Han reiste både til Hyen og Breim for å fiske. Ein gong han var i Sandalen og fiska, hadde Klara med seg strikketøyet og sat i strandkanten med strikkinga medan Dagfinn fiska. Kaffiøkt vart det heilt sikkert! I Jardalen hadde han arva ei hytte frå onkel Rasmus på Mardal. Der treivst Dagfinn veldig godt.

Songaren Dagfinn

Hans innsats i kyrkje og bedehus er også knytt til korsong. Han song duett, men vil først og fremst verte hugsa som ein solid bass i Jubilo og Vereide kyrkjekor. I tillegg var han med i Gloriakoret, som seinare vart Nordfjord Oratoriekor, og var med på framføringa av større verk der som t.d. Gloria av Vivaldi, Juleoratoriet av J. S. Bach og Messias av G. F. Händel. Det var alltid trygt å få stå ved sida av Dagfinn, for han kunne stemma si og var å lite på. Det er i stor takksemld for det Dagfinn stod for og fekk utretta i Gloppen at vi lyser fred over hans minne!

Til slutt vil redaksjonen takke for minnegåva til Kyrkjebladet på 6650 kr i gravferda til Dagfinn. Tusen takk!

Tore Myklebust
Sokneprest i Breim og Hyen

Korset - merket

NOS 75
T: H. A. BRORSON 1765
M: NORSK FOLKETONE (LESJA)

*Korset vil jeg aldri svike,
som så salig bliver endt.
Skulle jeg en kristen være
uten Kristi kors å bære?
Jesus har dog i sitt rike
aldri den disippel kjent.
Korset vil jeg aldri svike,
som så salig bliver endt.*

*På de mørke ørkenganger
fölger siden løftets land.
Har vi trengsel alle vegne,
er det kun for litt å regne
mot de klare frydesanger
i fullkommenhetens stand.
På de mørke ørkenganger
fölger siden løftets land.*

Lærersveinane såg og trudde. Og vi kan feste lit til deira vitnemål, for det er den bodskapen vi kan bli frelse ved! Lat oss bruke denne påsketida til å stanse opp for, og undre oss over, Jesu veg til korset – død og grav og oppstode til evig liv for kvar den som trur på han.

Då vi vart døypt vart vi signa med korsteiknet, til eit vitnemål om at vi skulle høre Jesus Kristus til og tru på han. Lat oss då, om vi trur på han, bere også synlege kors med frimod! Mange har fine kors som smykke. Som symbol kan eit enkelt trekors vere like godt. Nokon kjenner seg kanskje oppriktig støytt av eit kors og vil ha det vekk frå det offentlege rom. Det er sjølv sagt beklageleg, men det er noko dei må lære å leve med. Akkurat som vi kristne må tolke å sjå andre truande sine religiøse symbol. Lat oss halde korsmerket heva også i tida som kjem, om det kanskje vil koste oss litt meir også i vårt land!

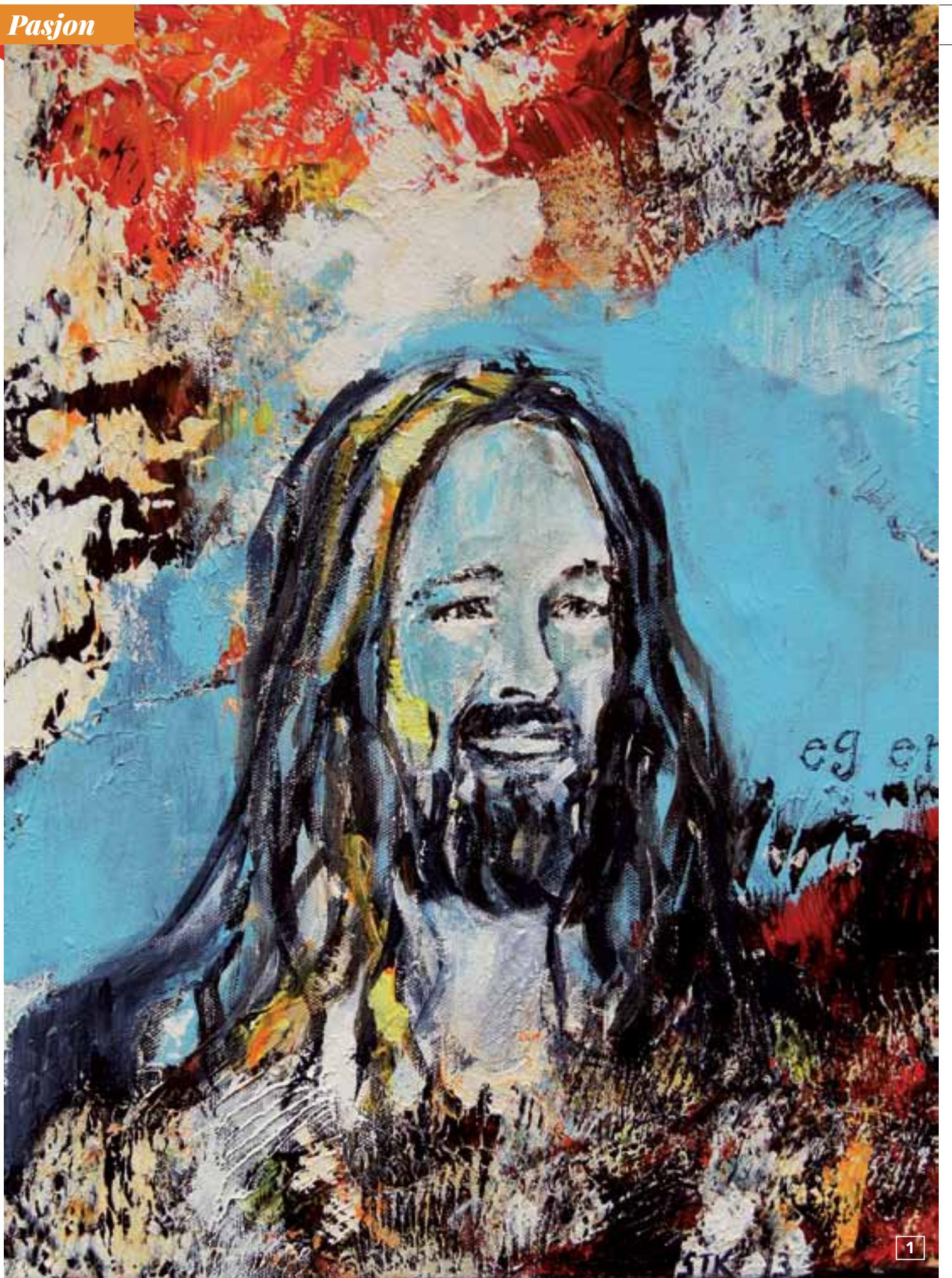
Velsigna påskehøgtid!

I kyrkjelydane våre her i Gloppen har vi noko som blir kalla for "Tårnagenthelg". Då blir tredjeklassingar inviterte til ei samling i kyrkja laurdag (fredag) og til gudsteneste søndag. Når ein er "tårnagent" får ein ulike oppdrag. Eit av oppdraga agentane brukar å få er å leite etter symbol i kyrkja.

Det symbolet som det er flest av også i kyrkjene i Gloppen er kors. Det er sjølv sagt ikkje utan grunn. Korset er kyrkja sitt merke. Det minner oss om det mest sentrale i kristentrua, Jesu død og oppstode. Eg var prest i Svelgen i mange år. I Svelgen kapell er det inga altertavle, men eit enkelt tomt kors. Det tomet korset minner oss om at historia ikkje slutta der. Hadde det stansa langfredag hadde det ikkje blitt noka kristen kyrkje.

Det var først etter at Jesus hadde stått opp frå dei døde at lærersveinane begynte å forstå meinings med Jesu død. Dei skjøna lite og ingenting då Jesus begynte å snakke om at han skulle lide og døy.

Lærersveinane fekk ikkje berre oppleve at Jesus vart dømt og avretta. Dei fekk og møtte den oppstadne Jesus Kristus! I lyset frå påskedag skjøna dei at langfredagens drama ikkje var eit nederlag. Men at det måtte skje slik, fordi det var slik Gud i sitt evige råd hadde bestemt at det måtte skje for at Jesus skulle sone all vår synd og skuld.

1 Solveig har måla ein glad Kristus.
-Han har stått opp!

2 For those tears I died. Refrenget på ein kjend kristen song er måla inn i dette bildet.

3 Solveig uttrykkjer seg helst i bilde.

Solveig på galleriet

Det blir både himmelenglar og glad Jesus å sjå på påskeutstillinga i Vereide kyrkje.

◆ TEKST: OLAF SIGURD GUNDERSEN
◆ FOTO: ANDERS RINDE

Palmesøndag opnar påskeutstillinga i Vereide kyrkje. I år vert det med bilde av Solveig Thingnes Kandal. Ho bur i Kandalen, har hatt fleire utstillinger i Gloppen og er eit namn ein har lagt merke til.

Solveig fortel at ho har vakse opp i eit kreativt og skapande folkehøgskulemiljø m.a.

på Solvang i Førde, med engasjerte foreldre som tidleg oppdaga at den vesle jenta hadde eit spesielt talent og interesse for å teikne og måle. Ho treivst betre med fargeblyantar enn med dukker. Og julegåvene var ofte ting ho hadde laga sjølv.

Første gong ho stilte ut var heime i Naustdal, og ho var ikkje meir enn 17 år. Ho seier at ho opplevde ei stor glede over at nokon ville kjøpe noko ho hadde laga. Ho fortel også om ein tur til London og møtet med eit

stort måleri som viste ei dør. Det grep henne på ein spesiell måte og har klunge med i ting ho seinare har laga, som t.d. eit blått måleri med tekstu, som vi får sjå på utstillinga i Vereide kyrkje.

- Ein del bilde, spesielt religiøse, kan eg måle veldig fort. Inspirasjonen kan t.d. komme når eg sit og spelar piano. Andre bilde bruker eg lang tid på, og kan ha fleire i arbeid samstundes. Eg vil gjerne at folk skal få ei oppleveling, at det på ein måte er noko bak bilda, at det er noko meir enn dei ser, at dei tek med seg eit inntrykk. Eg syns det er flott når nokon ser eit fjellbilde og seier at dei får lyst til å gå på fjellet, på ein måte gå inn i bildet. Då tenker eg eg har nådd fram til dei. Eg kunne gjerne ønskt å stille ut på Vestlandsutstillinga. Men det er eg vel ikkje spesiell nok for.

Du målar mykje med akryl?

- Ja, for det er kjekt, for det tørkar så fort, og då kan eg lettare forbetra noko eg ikkje er heilt nøgd med. Men eg har også måla med olje.

Har du gått i lære hos nokon?

- Noko lærte eg vel på lærarskulen. Nokre kurs har det også blitt. No har eg kontakt med Magne Kristiansen på Fjelli. Han er dyktig. Han har lert meg mykje om teknikk. Men eg kan ikkje sjå Kristiansen i dine bilde?

- Nei, eg har vel min eigen stil, som er gjenkjenneleg. Og eg ønskjer ikkje å kopiere nokon. Det er ikkje berre religiøse bilde du målar, om du er kristen?

- Nei, eg tykkjer det er vanskeleg. Ofte vert religiøse bilde både klisjeaktige og glansbildeaktige.

Så du meiner ikkje at eit bilde av Jesus er det same som eit godt bilde?

- Nei, også til kristen kunst vert det stilt krav om kvalitet.

Du har måla eit bilde av Jesus som skil seg ut frå mange andre slike bilde, der han smiler og ser glad ut.

Solveig smiler tilbake:

- Ja, han har jo stått opp. Eg trur han var glad for det. For meg har det også vore viktig å måle det eg kallar «himmelenglar».

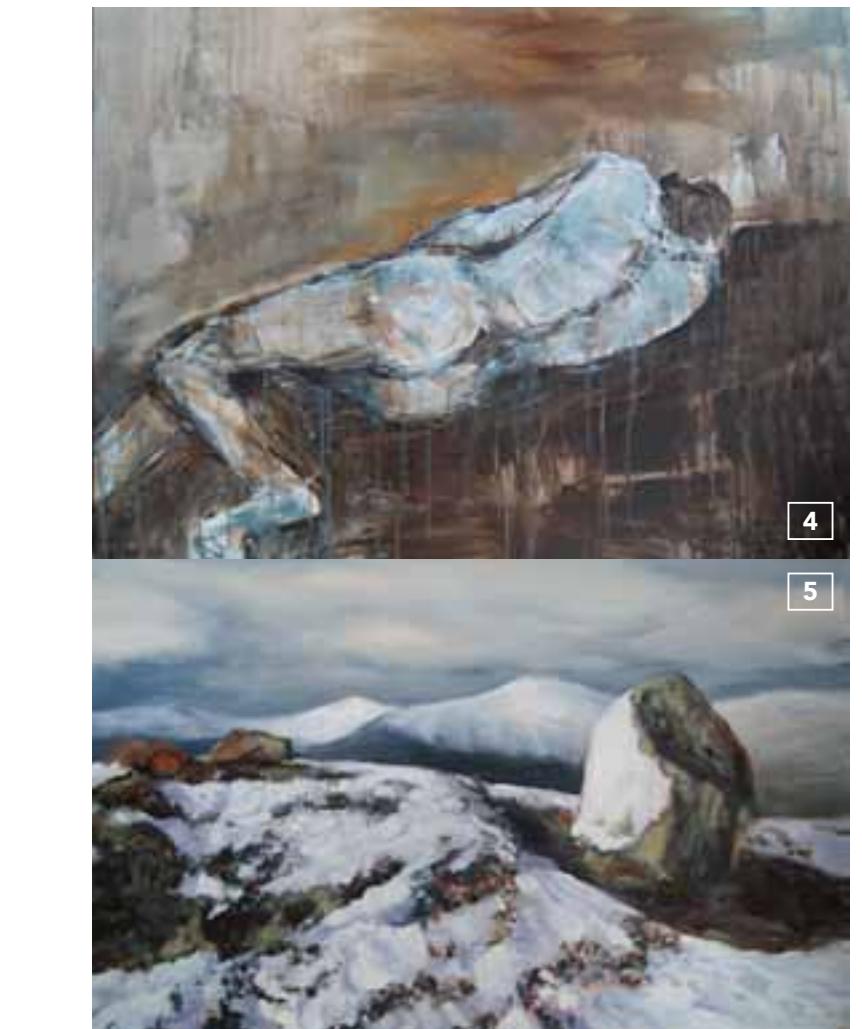
Vi tek ein titt på dei, og dei virkar umiddelbart meir ekte og til truande enn luftige «new age-englar».

Målinga, er det for deg ein interessant hobby?

- Nei, for meg er det å måle mykje meir. Det kan kanskje høyrest skryteaktig ut, men eg opplever at eg har fått ei gâve, eit talent, som eg skal bruke. Men det er gjerne ikkje så lett å nå fram i kunstnarkretsar, om ein ikkje har spisse albogar og er høgrøysta. Men vi byggjer no eit stort atelier heime på garden i Kandalen, som eg gledar meg til vert ferdig. Eg likar å måle store bilde.

Det kan kanskje også bli eit minikunstsenter?

- Ja, det er håpet. Eg har mykje lettare for å uttrykkje meg gjennom bilde enn gjennom ord, og eg kan teikne og måle det meste. Og eg kan sjå at det ikkje alltid er dårlegare enn Solveig.

4

5

6

7

8

mykje anna. Eg har så mykje å uttrykkje, så eg treng mange og store lerret og eit stort atelier.

Drøymer du om å kunne leve av kunsten?

- Ja, men folk er mykje flinkare til å skryte enn til å ta steget til å kjøpe.

Du lever altså på skryt, men ikkje av det?

- Av skryt får eg ikkje råd til å kjøpe lerret og måling.

Kva tykkjer du om å stille ut i Vereide kyrkje?

- Eg var glad for å få spørsmålet, og eg gled meg til det. Det blir spennande å sjå korleis sjølve kyrkjerommet og folk tek i mot bilda mine.

Vi gled oss til ei vakker utstilling på galleriet med høg kvalitet. Ein kan også legge til at forholda vert lagt slik til rettes at om nokon ønskjer det, skal dei få tingse seg eit måleri av

4 Liggande akt. Solveig målar ofte med akryl. Det tørkar fort.

5 Viss nokon får lyst å gå i fjellet når dei ser slike bilde, har kunstnaren nådd inn.

6 Solveig har så mykje å uttrykkje.

7 Ein "himmelengel"?

8 Store lerret treng stort atelier.

Påskeleiarar også på Nesholmen

Ein leirstad langt oppe i ein dal i ei avsides bygd utan bilveg til verda omkring syntest lite realistisk. Men det vakre Brendesundet ved Storefjorden i Hyen vart til Nesholmen Leirstad for Norges Kristelege Ungdomsforbund, og tusentals unge og eldre har sterke og glade minne frå gode opplevelingar der, og takkar hjarteleg dei mange pionerane og eldsjelene som gjorde planane for denne staden om til velsigna røyndom.

Nesholmen har leirar til alle årstider, men mest i påska og om sommaren. FOTO OLAV ØYGARD

◆ TEKST: ASLAUG HEIMSET LARSEN

Oddlaug og Kåre Vereide er av dei mest sentrale personane i Nesholmsoga. Kåre var faktisk med på den første leiren ein tok sjansen på å arrangere der allereie i 1950. Utstyret var så provisorisk at eit utjamna høylas fekk greie seg som feltseng. Anders Hjorteset, både initiativtakar, grunneigar, husfar, vaktmeister og "bukta og begge endane", var svært nervös for dei lause bordplankane i golvet. Han var glad for at så mange leirdeltakrar kom, men også能让 døi dei reiste igjen, utan å dette ned i kjellaren. Men deltakarane stortreivst og hadde inga naud av at hus og møblement var primitivt.

For hjelpeleiaren Kåre vart dette den helt store opplevinga. Her møtte han friskt kristent ungdomsmiljø og fekk vere med i nyttig arbeid i Guds rike. Glede gav det også å høre vitnemål frå unge om deira personlege tru. Det var stort å tene Gud og menneske. Kampsongen ljoma ofte: "Fremad Kristi hærmenn", "Bli med, bli med til livet" eller "Kristus kaller", og leirdeltakarane fann utruleg fantasifulle og inkluderande programinnslag på festkveldane.

Og så møtte han Oddlaug (Eimhjellen) der:

På Nesholmstemna har det mange gonger vore fullt både ute og inne. Telt og campingvogner fekk og plass.

Ein unggut i nikkers og gullkors på jakka skulle hente leirmjølk i Eimhjella. - Eg syntest han såg kjekk ut og bestemte meg for å gå på leirmøte på Nesholmen om kvelden. Seinare møtte eg han på Folkehøgskulen på Vereide, og då "var det gjort", smiler Oddlaug. Ho legg til at postgangen var skropeleg då Kåre gjekk på lærarskule i Volda, og den gode hjelparen Anders Hjorteset sykla faktisk heilt ned på Hyen med eit kjærastebrev ein gong.

Etter dette blir Oddlaug leirhusmor utruleg lenge. Kjøken og matsal var i dei dagar i underetasjen, kafé og salong i fyrste etasje. Ein liten heis frakta maten og kjørela til og frå. Soverom oppe og massevis av flatsenger på høgelemmen. Her er døme på prisar på kafévarer på 50-talet: Lefse 15 øre, sjokoladekake 50 øre, ei halv potetkake m/ost: 15 øre osb. Det var ikkje mykje å bli rik av. Ein sommar tente Oddlaug så mykje (lite) som 120 kr + mat og losji (i eit lite krårom på loftet). Kåre hadde "kontrakt" på fri kost og losji. Men pengane var ikkje det viktigaste korkje for Kåre eller henne. Det å få gje noko til Nesholmen og det kristne ungdomsarbeidet var stor nok løn. Dei mange gledestundene vog opp for mismot og trøyttelek. Å oppleve at påskebodskapen nådde fram til mange som bad om hjelp for kristen-trua si, så dei kunne vedkjenne seg den personleg og gå til nattverd for fyrste gong, var stort. Og gode hjelparar laga alterbenk til bruk i kapellet.

Gneisten var leiravisas som annonserte leirar, heldt kontakten med dei som hadde vore på leir, skreiv rapportar og samla pengar til leirstaden. Kåre var redaktør, journalist og den som tok ansvaret, men han sleppte til mange andre skribentar.

Oddlaug og Kåre har hjartet fullt av minne frå Nesholmen. FOTO: ODDVAR ALMENNING

Gneisten

Heldigvis gjekk Nordfjord krins omsider inn for at det skulle lagast leiravis. Gneisten skal Kåre ha stor ære for. Bladet var forseggjort, livleg og fantasifullt. Det skulle drive reklame for leirverksemda og skaffe manglande inntekter. Kåre distribuerte brosjyrane i store opplag, trykte for spottpriis av han sjølv heime. Oddvar Almenning sine humørfulte teikningar kom vel med i vekkampanjane.

Høgtid

-Det var skikkeleg "helga-aft" når vi venta på ungdomane til påskeleirene. Huset var vaska, sengene Reidde og borda dekka. Det var fyr på peisen og i omnane. Forventninga var stor. Så kom dei! Nordfjordingar med lastebil frå Hyen. Sunnfjordinger med båtar, eller ski dersom isen var trygg. Brukte dei båtar, måtte dei over tre vatn,

Løkkebøvatnet, Krokstadvatnet og Storefjorden. Folk i bygda rodde til vassenden på Storefjorden med fleire båtar og henta leirfolk. Litt kaos vart det når båtane la til det vesle berget, men eg kan ikkje hugse at nokon datt i vatnet. Så var huset fullt. No var det liv i leiren og store diskusjonar om kven som skulle bu i lag på romma. Vi hadde liste over det, og snart roa alt seg, fortel Oddlaug.

Fyrste måltidet var det som regel nokså stilt ved bordet. Litt framandt var det nok for dei som var på leir for fyrste gong. Men på presentasjonskvelden sytte leiarane for at stemninga steig til dei store høgder, så dei fleste kjende seg heime i flokken.

Leirdagane på Nesholmen starta alltid med høgtideleg flaggheising. Vi stod i ring kring flaggstanga, heldt kvarandre i hendene og song: "Gud signe vårt dyre fedreland" eller andre fedrelandssongar. Dagen vart alltid avslutta med andakt og mykje song.

Etter frukost og bibeltime var det skitur. Johan Gjengedal og Ola Eimhjellen stilte med lastebilar med benkar på lasteplanet og køyrd ungdomane til dei "store høgder" med godt snøføre. Att kom alle utan uehell, "raudmosa" og humorfulte – og svoltne. Påskealta var det stor festkveld som starta med kveldsmat og ekstra overrasking: Steikte fiskebollar! Det var storart og bollane trilla fort ned!

Påskeleirane var ikkje dei enklaste å få til. Manglande vegsamband og meinis hindra sunnfjordingane i å nå fram dei fyrste åra. Men også mat til svoltne munnar kunne uteblia. Oddlaug skildrar sitt verste matproblem slik:

Det største som har hendt på Nesholmen er at unge fann fram til tru og frimodig kristenliv.

Denne snøskulpturen vann fyrstepremie på påskeleiren 1971. Juryen kalla det eit Kristussentrert, himmelpeikande monument. I ekte Nesholm-ånd, med andre ord. FOTO ODDVAR ALMENNING

Ola Eimhjellen køyde folk til og fra leir, og til og fra skitur til fjells på denne måten.

Oddlaug og Kåre forelska seg i og på Nesholmen.
Foto: KIRSTI RØNNEKLEIV

-På ein påskeleir med 80-90 deltakarar med god matlyst blei vi matlause. Vi venta brød frå Eikefjord påskeafta, men ingenting kom. Vi hadde korkje mjøl eller gjær, men gode utsendingar til Hjorteset og Eimhjellen skaffa oss det som mangla. Kvelden gjekk og natta med, til knaing, bakst og steiking, og 1. påskedag vart det ferske brød til frukost likevel. På sommarleirane blei det sett garn, så leirdeltakarane fekk sjølvfiska, steikt ørret til middag.

Påskemorgen

Det er særleg ein morgen Oddlaug aldri gløymer: Påske-dag, høgtidsdag. Morgonsol over snøvite fjelltoppar, is på vatnet, alt er kvitt og stille. Det er ro over landskapet. -Alle omkring oss sov, men leiarane, ein med trumpet, var på veg til 4 hus med sovande ungdomar på holmen. Vi stiltra oss fram, opna dørene ei for ei, og så steig tonen og orda opp mot ein bleikblå morgonhimmel og inn i huset til dei sovande ungdomane:

*«Å salige stund uten like, han lever, han lever ennu!
Han vandrer i seierens rike, min sjel, hvorfor sørger da du?
Han er ikke lenger i graven, hvor bleknet i døden han lå;
jeg levende så ham i haven, og aldri så skjønn jeg ham så.»*

Tid til å møte kvarandre. Tid til å utfolde seg i leik, moro og idrett. Tid til samhandling og omsorg. Tid til å la natur-inntrykka sokke inn. Tid til å syngje Guds pris saman. Tid til å møte vår Skapar og Herre. Alt dette høyrer det gode leirlivet til og gjev lyst til å bli med neste år også.

-Vi var ofte trøytte etter leiren. No skulle hus og klede vaskast. Då var som regel Anders Hjorteset og eg att. Vi måtte pumpe vatnet inn på kjøkenet, varme det på den store

tyskarkomfyren og koke kvitekleda i store panner. Når isen låg, drog vi pannene ut på isen, hogg hol, skyldde kleda og hengde dei på benkerryggane i kapellet. Det var kaldt, men vi hadde ei panne med varmt vatn som vi sette hendene i.

-Dei fyrste åra varte leirane nesten ei veke, med fjellvandring, festkveldar med rømmegraut, fellesturar i skog og mark, kanopadling, gudsteneste og samlingar med Jesus i sentrum. No har leirprogramma endra seg noko. Palmehelga har vorte familiehelg, og måndag til onsdag er det tenåringstreff. Men 60 deltakarar på kvar av leirane gjev grunn til optimisme for framtida.

Nesholmringen

Som husfar på Nesholmen frå 1960 til 1964 skulle Kåre blant tal-lause andre oppgåver lage leirprogramma og gjere dei kjende. Gud gav han den inspirerande ideen om Nesholmringen. Han var sjølv medlem nummer ein og leiar i mange år, og det snart veksande talet på ringmedlemer vart eit viktig grunnlag for innsamling av midlar til utvikling og drift av leirstaden. "Lat oss no gå inn for å slå eit slag for leirstaden vår, ta den med i bønene våre, men også samlast om praktiske oppgåver som orgel i kapellet og betre lys der."

Medlemskapet var gratis, men folk vart oppmoda til å gje pengar, og det kom inn betydelege summar, som blant anna gjorde at ein kunne bygge "Nesholmring-hytta" på holmen, til leir bruk og til utelege for turisme.

Altmoglegmannen og nesholmringleiaaren hadde i fyrstninga eit lagnadstungt tiår. Økonomien til Nesholmen hadde vore i krise i mange år, og situasjonen kravde løysingar som Kåre måtte ta mykje ansvar for. Berginga blei m.a. å kontakte Sunnfjord Krins med Nordals kafe og få dei med aktivt for å berge Nesholmen som leirstad.

Aksjonen VI MÅ skulle skaffe toalett i den prekære sanitær-situasjonen på holmen. Det var Oddlaug som lanserte det treffande namnet på prosjektet. No skulle leirdeltakarane sleppe å bruke 4-setaren.

Nokre av dei som var med frå starten, fotografert i høve vigslig av nybygget i 1975: Magnus Hauge, Jakob Ommedal, Anders Hjorteset, Ingvald Leite, Oddlaug og Kåre Vereide. FOTO SUNNMØRSPOSTEN

Ho var leiar for økonominemnda, og ho og Kåre tok med Anna Ulleland på innsamlingstokt heilt til Selje. Dei fekk inn berre kr. 1500, - men gjekk vidare på med krum hals.

Nesholmringen hadde ansvaret for Nesholmstemet i minst 30 år. Til tider kom det så mykje folk at alt var fullt, så dei ringde rundt heile Storefjorden etter velvillig losji. Nye vennskap vart knytte med slik innkvartering, påstår Oddlaug.

Elles var Nesholmringen sitt store løft å få bygge ny matsal og flaumtrygt kjøken. Før det var bygt, kunne slikt hende:

Dei skulle ha innviingsfest for orgelet, og det kom ofseleg med regn. Oddlaug kokte 30 liter rømmegraut. Vatnet stod så høgt over kjøkengolvet i kjellaren at ho måtte stå på mursteinar og bruskasser då ho skulle røre feittet ut av grauten. Det var gale nok med flaum før det kom elektrisk kraft, men skikkeleg farleg etterpå. Kåre og Anders

| jobba hardt med å bøte på skadane, og alle gjestane fekk god servering i kapellet i staden for i den våte matsalen i kjellaren.

Omorganiseringar gjorde at Gneisten vart lagd ned, men Nordfjord krins satsa på Optimisten, ein figur som skulle halde motet oppe, og Kåre og Oddvar blei sentrale i utgjevinga også av dette bladet.

Nesholmringen kom i mål og er ute av soga, men fyrste og viktigaste delen av arbeidsprogrammet til ringen må haldast levande: "Å bere arbeidet på Nesholmen fram for Gud i bøn".

Heilt frå den fyrste leiren fram til i dag har fornya innsats i bøn og arbeid skapt tru og vekking i unge sinn - og ønskje om vidare vokster.

Redaksjonen takkar Oddlaug og Kåre Vereide for alt dei har fortalt, skrive og samla av stoff om Nesholmen og leirane der.

◆ AASE R SÆTHER
SOKNERÅDSLÉIAR I GIMMESTAD

STEMNEKOLLISJON

Du kjenner vel ordet? Det er når du har noko du hadde tenkt å gå på og så er det noko anna samtidig. Av og til kan det kanskje vere like greitt – når det eine er noko du helst ikkje vil, er det nesten fint å kunne seie «Nei, dessverre, den dagen er eg nok oppteken».

Men ofte er det slik at du godt kunne tenkle deg å vere med på begge delar, og då har du ikkje anna val enn å føreta ei hard prioritering.

For nokre veker sidan inneholdt soknerådet si postkasse ein hyggeleg invitasjon til Områdestemne og Årsmøte for NMS Nordfjord den 6. april kl. 11, først i Totland kyrkje, Bryggja, og deretter på Samlingsheimen, Almenning. Dei fleste kjenner vel forkortinga NMS – Det Norske Misjonsselskap – og vi såg namn som Asbjørn Gjengedal og Ingvald A. Frøyen på programmet. Dette blir bra, tenkte vi, og middag serverer dei også.

Men det var berre ei ulempe: Stemnekollisjonen. Det vil seie, dersom du, som vi, høyrer til Gimmestad sokn, kunne du dessverre ikkje vere med på dette, fordi du sjølv sagt hadde tenkt å delta på kyrkjelyden sitt årsmøte, som i år skulle haldast akkurat på denne datoene, 6. april, etter gudstenesta i Gimmestadkyrkja.

Skulle du derimot høyre til i eit anna sokn, var du kanskje til stades på stemnet? Misjon er viktig og interessant, og vi som var på Marimessebasaren i Sandane kyrkje fekk høyre Ingvald A. Frøyen fortelje levande om arbeidet på både gamle og nye misjonsmarkar. Det er ikkje lenger berre Madagaskar og Etiopia det handlar om, men like mykje vår eigen verdsdel, der den kristne trua er i ferd med å døy ut mange stader. Og det er ikkje, som ein ofte ser det framstilt, islam og muslimane som er det største trugsmålet mot kyrkja vår - nei, likesæla er mykje meir øydeleggjande; det at vi ikkje lenger tenkjer over vår del av ansvaret for at den glade bodskapen blir forkjent i heimane og samfunnet, og det at vi stadig finn andre aktivitetar som vi let kollidere med dei kristne samlingspunktata. Kanskje skal vi begynne å seie dette litt oftere - Nei, dessverre, dette arrangementet kan eg ikkje vere med på, for det kolliderer med gudstenesta i kyrkjelyden min - ?

Krossen – Kristi våpen

På Golgata stod det ein kross. Jesus døydde på krossen. I hagen var der ei grav. Jesus låg i den grava. Men krossen er tom, grava er tom, Jesus stod opp og han lever. Slik har mange søndagsskuleborn sunge om krossen, grava og oppstoda. Krossen er eit symbol for alle kristne kyrkjessamfunn i heile verda.

◆ TEKST: HARALD ASKE

Det Norske Bibelselskap gjev ut eit blad som heiter Nytt om Bibelen. I nr. 2/2012 var der teke med eit stort bilet frå Krosshøgda nord i Litauen. Dit har truande valfarta i lang tid. Etter kvart utvikla det seg ein tradisjon med å setje ned ein kross etter å ha vore der. I kommunisttida vart denne staden rydda fleire gonger, men dei truande sette nye krossar opp att kort tid etter. Etter at kommunismen fall kring 1990, har krossane fått stå i fred. Og stadig veks talet på krossar på Krosshøgda, som eit vitnemål om at trua lever i folket.

Sette tankane i sving

Det var dette imponerande synet (biletet) som sette tankane i sving hjå skribenten. Kva er det som ligg bak denne handlinga? Er krossen så viktig som kristent symbol? Kva var det dei ville fortelje alle desse som planta store og små krossar på Krosshøgda? Og i vinter kom der nye tankar til: Ei kvinne tilsett i NRK vart nekta å bruke sitt vesle smykke, ein kross, medan ho var på skjermen. Kvifor i all verda? Er krossen så farleg - som smykke?

Kristi våpen

Det vert fortalt at i ein amerikansk film frå 1995, «Dead man walking», kjem hovudpersonen til eit fengsel for å besøke ein fange. Ho må gå gjennom avanserte sikringssystem, våpenlaus og engstelleg. Det smell i låsar, tunge jerndører dundrar, vakter med uttrykkslause ansikt, uniformer, stål og betong. Brått høyrest ein skjerande lyd frå metalldettoren som fortel om noko uregelmessig. Eit våpen? Dei finn raskt grunnen til alarmen: Det er krossen Helen har om halsen. Vaktene kan sleppe sine pistolar. Denne gongen var det falsk alarm. Helen var våpenlaus, men likevel bar ho noko som i mellomalderen kunne gå under namnet Kristi våpen.

Jesu død på krossen

Det er påske. Dei fleste av oss kjenner innhaldet i dei ulike dagane gjennom påska. Triumftoget inn i Jerusalem palmesøndag vart seinare avlyst av krossfest, krossfest! Jødane som jubla den eine dagen, vil ha han rydda av vegen same veka, og fremst i følgjet står eliten. Dei kan ikkje tolke det denne Jesus står for – gudsspottaren må bort! Krossfest han! Og krossen vart reist og innskrifta festa over

hovudet på Jesus: Jesus, kongen over jødane. Fell ikkje kveitekornet i jorda, vert det berre dette eine, men fell det i jorda, ber det mykje frukt. Krossen vart reist for å ta livet av Jesus. Krossar vart etter kvart reiste over heile verda og vart det viktigaste symbolet for alle kristne.

Ulike kyrkjessamfunn, men alle har krossen

Krossen er utan tvil det mest utbreiddet symbolet i alle kyrkjessamfunn. Trass i ulikskapar har dei krossen som eit samlande merke. Vi finn dette merket i kyrkjekunsten, på kyrkjebygg og kyrkjespår, på gravstøtter og frittstående flotte monument, som vi har på Vereide og på Rygg.

Kristendommen breier seg

På 300-talet gjorde keisar Konstantin slutt på forfølgingar av dei kristne og gjorde kristendommen til statsreligion i Romarriket. Det er fortalt at han hadde eit syn framfor eit avgjerande slag der han fekk vite: Ved dette teiknet skal du sigre. Han sette krossen som merke for hæren sin, og dette er sett på som

ei viktig hending for å gjøre krossen til eit universelt symbol. Og vi kan gå til Norge og sjå korleis kongane, som hadde vore ute i viking og lært kristendommen å kjenne, rydda gudehova og reiste krossen som merke på at no var det Kvitekrist som rådde. Kor åndeleg det var, kan sikkert diskuterast, men at det vart ei ny tid, er sikkert – litt etter litt.

Den tote krossen og krusifikset

Eit krusifiks er ein kross med Jesus spikra til krossen. Historia om den tote krossen går tilbake til 1500-talet då oppsplittinga i ulike kyrkjessamfunn skjedde i Europa. Det var bruken av bilet i kyrkjene som skapte striden, og krusifiksa vart i så måte sett på som bilet og ramma av biletforboden. Spørsmålet finn ein også i dei lutherske kyrkjene, men det er sagt at Luther sjølv var konservativ på dette punktet og kan takkast for at kyrkjekunst vart spart for vandalisme. Krusifiksa forsvann ikkje i første omgang, men på 1700-talet med pietismen og opplysningstida. Frå då av kom den tote krossen til «heider og verdighet», for forkynninga av ordet vart viktigare enn biletet/krossen.

Dåp og velsigning

I vår kyrkje vert vi mottekne ved dåp og teikna med det heilage krossteiknet. Det knyter sterke band tilbake til Jesu død for våre synder. Og i slutten av gudstenesta lyser presten velsigninga over kyrkjelyden og teiknar krossmerket med handa.

Krossen i salmane

Vi har mange sterke salmar med dette temaet – dei fleste knytte til langfredag. Her er ein av dei:

Naglet til et kors på jorden henger under vredens torden himlens herre og Guds Sønn. Selv den eviggoede Fader ham i kvalene forlater, hører tau hans angstbønn.

Å, la aldri noensinne korsets tre meg gå av minne, som deg, frelsens fyrste, bar! Men la kors og død og smerte tale, rope i mitt hjerte hva min frelse kostet har!

Michelangelos Pietà

Maria, madonna med barn og/eller sorgjande mor

Bli med og sjå på Pietà i Peterskyrkja. Kva er det med Maria? Har ikkje kunstnaren gjort to store mistak, eller ligg det ein medveten bodskap bak desse «mistaka»? Korleis syner han oss noko som ikkje syner? Er det jule-natt og langfredag på same tid?

◆ AV ODDVAR ALMENNING

Roma er eit populært turistmål for nordmenn. Petersplassen med Peterskyrkja er vel kjend både for alle som har vore i Roma og for dei som har sett midnattsmessa i fjernsynet. Neste gong du reiser til Roma, vil eg foreslå at du går inn i den svære Peterskyrkja og brukar nokre minutt framfor ein vakker marmorskulptur som står på høgre sida når du kjem inn i kyrkja, Pietà.

Dette er ei av dei mest kjende statuer i verda, laga for litt over 500 år sidan av ein ung kunstnar med namnet Michelangelo. I 1498 og 1499, på mindre enn to år skapte han, 24 år gammal, ein skulptur som blei til forundring og beundring med ein gong, og har vore det sidan. Kanskje det ikkje berre er fordi vi ser vakker kunst, men fordi vi kan sjå noko djupt sant om kva vi trur når vi trur på Kristus?

Maria med Jesu døde kropp

Maria held den døde Jesus på fanget. Ho sørger over sonen. (Namnet på skulpturen er Pietà, som er italiensk og best kan omsetjast med vørndnad eller respekt. Denne tittelen er brukt på både måleri og skulpturar som syner Maria eller andre i sorg over Jesu døde lekam etter nedtakinga frå krossen før gravlegginga.) Maria vender venstre hand med innsida mot oss, som ho vil seie: Sjå her kva dei har gjort med han!

Men blikket er senka. Ho ser ikkje mot oss, og ho ser ikkje på Jesu ansikt. Korleis ville det sjå ut om ei 50 år gammal mor skulle halde liket av sin vel 30 år gamle son på fanget? Maria sin kropp er for stor i høve til Jesu kropp.

Statuen er laga av ei marmorblokk. Kanskje steinen var for liten? Då var det vel enkelt å lage Maria mindre. Michelangelo var ikkje uheldig eller slurvete. Han har laga statuen slik han ville ha den, og han meiner noko med det han viser oss.

Sjå Maria

Sjå på Maria sitt ansikt. Er dette ei 50 år gammal kvinne slik dei såg ut i Midtausten for to tusen år sidan? Så gamle kvinner såg gamle ut. Maria sitt rolege og glatte ansikt høyrer til på ei ung kvinne. Michelangelo viser oss den unge Maria møy julenatta, då Frelsaren kom til verda! Blikket hennar er retta mot

det nyfødde barnet ho held på fanget. Men Maria ser meir enn det vesle barnet. Ho har fått vite av engelen Gabriel at ho skal føde Guds son (Luk. 1,35). Michelangelo framstiller Maria som ser kva som skal hende. Det er dette synet vi får sjå; - Jesu døde kropp, nyss teken ned frå krossen, med synlege sår etter spikar i føter og hender og arr etter spydstikk i sida! Og sidan det er Maria sin visjon vi ser, blir det irrelevant at det er mishøve i storleiken på dei to kroppane. Men det er ikkje djup fortvilning eller protesterande raseri som fyller Maria sine trekk. Vi kan lese alvorleg, men trygg og avklara ro i ansiktet hennar. «Sjå eg er Herrens tenestekvinne. Lat det gå meg som du har sagt», - sa Maria til bodsengelen. Det er denne tenestekvinna vi ser. Ho held ikkje vernande om det nyfødde barnet, - ho held den frelsande Kristus fram for verda. Den opne handa til Maria blir såleis ikkje så mykje eit «Sjå her kva dei har gjort med han!», men meir eit «Her er han, tak imot han».

Fasit og "riktig svar"?

Det er vel ikkje EIN måte å sjå på som er den einaste rette. Men for meg blei det oppbyggeleg og utrødig fint då ein bror opna opp augene for denne måten å sjå kunstverket på.

Så kan vi bruke timer på å undre oss over at Michelangelo kunne greie å "finne" denne skulpturen inne i ei firkanta steinblokk. Vi kan sjå på deltaljane i foldefallet i Maria si kappe, i måten å skape hud og fingrar og tær så naturtru og reine. Og vi kan undre oss over at ein ung, ambisiøs kunstnar har slik innleiving i tru og innsikt i teologi, og at han lagar eit uttrykk som står seg over hundreåra og tusenåra. Og vi kan lese oss opp på historiske opplysningar om kunstnaren.

Stor kunstnar – formidlar av tru

Pieta var det første store verket Michelangelo laga i Roma. Det var ei bestilling til eit gravmåle i den gamle Peterskyrkja. Den Peterskyrkja vi ser i dag, var ikkje påbegynt då skulpturen var ferdig. Dei starta på kyrkja i 1506, men framdrifta var därleg til Michelangelo vart utnemnd som sjefsarkitekt i 1546, over 70 år gammal. Då gjekk det betre, men kyrkja blei likevel ikkje ferdig før 80 år seinare! Pieta kom til plassen den no har først på 1700-talet. Etter at ein galen mann i 1972 gjekk laus på Maria sitt ansikt med hammar og laga ein skade som er blitt reparert, er skulpturen sikra bak panserglas. Men med det eg veit, er det Michelangelos original som framleis står på plassen sin i kyrkja, sjølv om det også er laga fleire kopiar.

Og neste gong du er turist i Roma, kan du sjå både Pieta og takmåleria i det sixtinske kapellet like ved, for dei freskomåleria som Michelangelo laga der, er minst like berømte som skulpturen. Dei kan vi sjå på i eit anna kyrkjeblad. God påske.

Evangeliet og hjartet

Eg følgjer opp tidlegare skriveri med utgangspunkt i "dei bortkomne sônene". Det er tre måtar å leve på, meiner eg å sjå.

1. du kan sjå til Gud for frelse
2. det er ein ikkje-religiøs måte å vere din eigen frelsar på
3. og så er det ein religiøs måte å vere din eigen frelsar på

No er det slik at dei aller fleste av oss enkelt ser skilnad på ikkje-religion og evangeliet om Jesus Kristus. Men det er ein stor forskjell på religion og evangeliet også.

Religion – eller moralisme er også å unngå Gud som Herre og frelsar. Å arbeide hardt på å lyde Guds bod og å vere veldig god - og på den måten setje Gud i skuld til deg – er ein måte å fortene si eiga frelse på. Så du kan anten ha tillit til Gud for di frelse. Eller du kan prøve å vere din eigen frelsar – men det er to måtar å gjøre det på: den religiøse måten og den ikkje-religiøse måten.

Og derfor er det tre måtar å leve på. For hjarta våre, det djupaste i oss seier nemleg: Dersom eg er god nok, dersom eg er snill nok, om eg verkeleg lever opp til mine standardar – då og berre då er eg verdiful.

Er det språket til ditt hjarte? Religion er: "Eg er lydig, derfor er eg akseptert av Gud". Ikkje-religion er: "Eg treng ikkje lyde nokon andre enn meg sjølv".

Men morsmålet til evangeliet er: "Eg ER akseptert av Gud på grunnlag av dei ufatteleg høge omkostningane Jesus Kristus betalte, derfor vil eg lyde."

Sist eg skreiv her i bladet gav eg dette ei forteljande form gjennom historia som ofte har overskrifta "den bortkomne sonen" (Lukas 15). Men historia burde, om vi skal ta den på alvor, heite "dei bortkomne sônene".

Den yngste sonen er representant for den ikkje-religiøse måten å leve på – sjølvoppdaginga sin veg. Eldsteboren representerer den religiøse måten å leve på - den moralske prestasjonen sin veg. Men ingen av dei gjev glede, fred og fridom i hjartet. Ingen av dei frelser.

Det er ein tredje måte å leve på, fortel Jesus. Kva er den vegen? Skal vi finne den må vi først finne den initierande kjærleiken frå Far. Faren i historia går ikkje berre ut for å få heim den yngste sonen, men han forlæt også festen for å få

Er du ein veslebror? Eller er du ein storebror?

inn den eldste broren. Og så vi treng at Far kjem til oss og viser oss at vi treng å bli frelse av nåde. Dernest treng vi lære omvendinga sin kunst. Ikkje berre for dei vonde tinga, men også for grunnen til at vi gjer dei gode tinga. Eldsteboren seier jo kvifor han ikkje vil gå inn på festen: "Eg har aldri vore ulydig mot deg".

Der har du det. Det er stoltheita og dei forbaska gode gjerningane hans som held han utanfor festen. Ikkje ulydnaden hans, men kjærleiken hans til eiga rettferd. Mest av alt treng vi sjå kva det kostar Gud å bringe oss heim. Når den rike Faren tok den yngste sonen inn att i huset, kledde han, gav han ring på fingeren, slakta gjøkalven og gav han ein ekstravagant fest, må vi hugse at alt som var att heime var arven til den eldste broren. Faren kunne ikkje ta den yngste sonen heim att omkostningsfritt. Det var sjølv sagt gratis for den yngste sonen, men ikkje for familien.

Faren kan ikkje ta den yngste, fortapte og angrande sonen heim på annan måte enn på den eldste sonen si rekning. Ein god storebror ville vore einig og gleda seg! "Ja, pappa – eg vil ha veslebroren min tilbake og ofrar gladeleg delar av arven for han så han kan komme heim". Veslebroren i denne historia har ikkje ein slik storebror.

Men det har vi! Vi har den sanne storebroren, Jesus Kristus. På korset vart Jesus avkledd, så du og eg kunne bli kledd. På korset vart Jesus kasta ut så vi kunne bli ført inn i Guds familie ved nåde. På korset betalte Jesus straffa for vår synd, så vi ikkje må betale den straffen.

Det er det det kostar å ta meg og deg heim. Gratis for oss, vanvitig høg pris for Jesus. Vi vil aldri slutte å vere storebrør og veslebrør før vi djupt i hjartet ser kva det kostar vår sanne storebror og frelsar å ta oss heim.

Så evangeliet er ikkje religion eller ikkje-religion. Det er ikkje moralitet eller amoralitet. Det er heller ikkje den gylne middelvæg mellom to ytterpunkt. Det er noko ganske anna – det er ein tredje veg.

Er du ein veslebror? Eller er du ein storebror? Eller vert du forvandla av evangeliet om Guds grensesprengande nåde for deg i din sanne storebror, Jesus Kristus?

JAKOB SANDE SIN PÅSKESALME

Du som låg i natt seine
sorgtygd, vanvyrd og åleine
skjelvande på såre kne,
du som skåli trufast tømde
medan alle dine romde
stridsmann frå Getsemane!

Du som spotta vart og banna
kynt med klungerkrans um panna
medan augo brann av sorg,
du som stod i namnlaus pine
skild frå dei du kalla dine,
einsam i Pilati borg.

Du som hekk til krossen nagla
medan blodut sveitte hagla
frå di panne då du sa:
«Fader, kvifor gjekk du frå meg!»
Å, lat nådens blodstraum nå meg –
offerlamb frå Golgata!

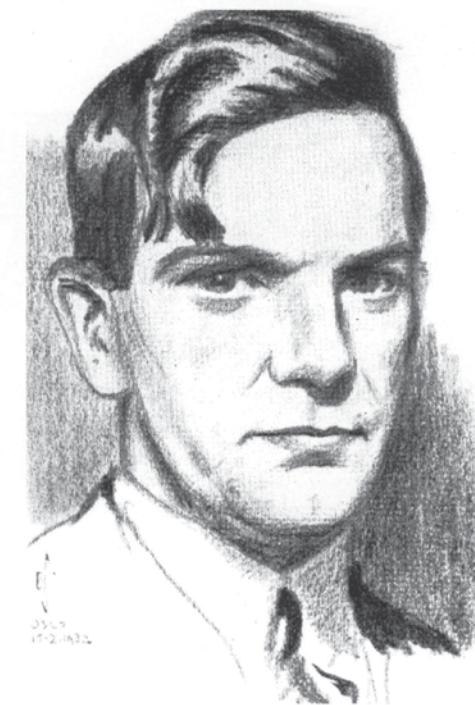
Lær mi sjel kor du laut lida
syn meg såret ditt i sida,
styrk og nør mi veike tru.
Syn meg dine merkte hender,
so eg frelst mitt auga vender
upp til deg på krossen, du.

◆ AV OVE EIDE

Då Jakob Sande debuterte som lyrikar i 1929 med Svarte næter, vart han skulda for blasfemi, og den kristne avis «Dagen» rådde lesarane sine frå å lese Sande sine dikt. Sunnfjord-diktaren svarte på desse skuldingane to år seinare med to dikt som no har plass i salmeboka. Det eine er «Det lyser i stille grender» som første gang stod på trykk i Jul i Sunnfjord 1931. Det andre var «Salme» som stod i samlinga Storm frå vest (1931).

I «Salme» har Sande formidla påskeforteljinga i tre scener, gjennom koncentrat av tre hovudhendingar i dei siste timane i Jesus sitt liv. Først i Getsemene den siste natta før krossfestinga, saman med disiplane som svikta. Så scena hos Pontius Pilatus, der folkemugen sviktar og let Jesus stå att åleine, utan støtte. Så sjølv krossfestinga, med klagar mot Gud sjølv: Kvifor har du forlate meg! (legg merke til at det ikkje er noko spørsmål som vert stilt, men eit klagerop – med utropsteikn!).

Felles for dei tre scenene er einsemda hos hovudpersonen, det å verte overlaten heilt

Jakob Sande teikna av Øystein Sørensen i 1932, året etter at Sande skreiv "Salme"

-Den ytste einsemd

til seg sjølv, opplevinga av å bli svikta. Av folkemassen, av dei nærmaste, av Gud. Jesus opplever den ytste einsemda framfor døden.

Skildringa av Jesus si einsemd knyter dette diktet til ein sentral motivkrins i Sandes forfattarskap: den utstøyte og einsame, den plaga og forlatne. I somme Sande-dikt handlar det om å vere einsam bland menneska, i andre tekstar skriv forfattaren om ei reint eksistensiell einsemd: det å vere utan feste i livet, ikkje sjå meining med tilværet. I «Salme» er Jesus sitt siste døgn sett inn i denne motivkrinsen. Vi skal merke oss at når Sande vel å skrive om Jesus, så er det nettopp denne delen av påskeforteljinga han vil trekke fram.

Ikkje det som skjedde etter krossfestinga. Derfor kan vi kanskje seie at bandet mellom Sande og Jesus er denne einsemda – religiøs, sosial, politisk, eksistensiell.

Ei hovudline i Jakob Sandes lyrikk er medkjensla med dei utstøyte og einsame. Dette viser seg ikkje minst i det utvalet av bibelske og kristne personar han har skrive dikt om: Kain, St. Stefanus (den første kristne martyren), St. Ignatius (biskopen som vart

kasta for ville dyr), Judas Maccabeus (opprorsleiaren som vann tilbake Jerusalem) og den oppdikta «gløymde spedalske», fritt etter Lukas 17.11.

I «Salme» er det eit eg som vender seg direkte til Jesus, i du-form. Tre gonger tiltaler dette eg-et Jesus, og knyter han til dei tre einsemds-situasjonane som er nemnde. I den fjerde og siste strofa i «Salme» møter vi så eit «Tomas-motiv», kalla slik etter apostelen som ikkje kunne tru på oppstoda før han fekk sjå naglemerka og fekk setje fingeren i såret i sida. Han som snakkar i dette diktet er som Tomas – tvilande, men også lengtande. Etter ei tru, eit fellesskap av truande. Dette eg-et som fører ordet er så lik Tomas at det er nesten så at ein kunne tru at det er apostelen Tomas som snakkar.

Diktet sluttar ope, utan endelige svar, men med ei bøn om å kunne tru. Jakob Sande var sjeldan forkynnande i diktene sine, anten det no galdt religiøse eller politiske bodskapar. Han var ein diktar som viste fram situasjonar, kjensler og stemningar mange kan kjenne seg att i. Slik er det også i «Salme».

Dette klippet er henta frå Den fjerde nattevakt av Johan Falkberget. Hovedpersonen Benjamin Sigismund kom til Røros som ung prest. Han skulle formane og tukte bergfolket: "Her gjalt det å opptre bestemt". Slik tenkte han då dei kyrde inn i bergstaden. Sigismund går gjennom ei utvikling ved møte med bergfolket, og i utkippet møter vi den gamle og sjuke presten. Han arbeider med påskepreika, og ho vert fletta sammen med ei sjolvransaking.

Langfredag

Kirkeklokken hadde nettopp slått syv; det var langfredag morgen år 1825.

Nu satt Benjamin Sigismund og forberedte sig på sin preken. Hans ånds lampe brant med for lav flamme nu, dens lys falt ikke så sterkt og forklarende på ordet som da han stod i sin fulle kraft.

Han gav sig til å lese dagens tekstu høit: "Og han gik ud og vandrede efter sedvane til Oljebjerget; men hans disciple fulgte med ham. Og da han kom til stedet sagde han til dem: Bed at I ikke må komme i fristelse! Og han sled sig fra dem så langt som et stenkast, faldt på knæ, bad og sagde: Fader, om du vil, da lad denne kalk gå mig forbi! Dog, ske ikke min vilje, men din! Og en engel fra himmelen åbenbarede sig for ham og styrkede ham. Og han kom i dødsangst og bad endda heftigere, og hans sved blev som blodsdråber, der faldt ned på jorden. Så stod han op fra bønnen og kom til sine disciple og fant dem sovende av bedrøvelse, og han sagde til dem: Hvorfor sover I? stå op og bed at I ikke må komme i fristelse!"

Sigismund blev heftig beveget. Han så mesteren stridende på kne i Getsemene. Han så hans svette der blev som blodsdråper, springe frem på hans fullkommen skjonne ansikt. Han så Peter, Jakob og Johannes sitte igjen i mørket, betyget av sovn. Ikke en gang Peter, discipelen med det heftige og nidkjære sinn, Peter med sverdet i hånden var i stand til å våke med i den fjerde nattevakt. Han, Peter, klippet! stod alt fristeren med det skyggefulle ansikt og den kløftede tunge bojet over. Men han, hvis sinn i denne time blev gjennomsust av dødens kolde angst, så også den store fare de tre discipler svevet i, og han hadde dyp omsorg for dem.

Også han, Benjamin Sigismund, hadde som Peter ikke fulgt mesterens råd og stått op i tide og bedt om ikke å falle i fristelse. Hadde fallet så uteblitt? Han rettet sig op i stolen. Ja, hadde så fallet uteblitt? Hadde så hans, Sigismunds, vei da ført inn i Getsemene?

Frå v. Annette Gutjahr, Bernhard Scheffel, Wiltrud de Vries og Allan Parkes

«Maria» i Vereide kyrkje

Konsert med vokalgruppa Consonanz à 4 og kantor Anders Rinde

◆ TEKST: HARALD ASKE

Torsdag 20. mars vitja fire songarar frå Bremen Vereide kyrkje. Kvartetten med Wiltrud de Vries (sopran), Annette Gutjahr (mezzosopran), Bernhard Scheffel (tenor) og Allan Parkes (bass) er på turné i Norge. Dei har hatt konserter i dei fleste europeiske land og har i tillegg vore i Afrika og Israel. Kantor Anders Rinde akkompagnerte kvartetten på nokre av nummera og hadde solostykke.

«Maria» i Vereide

Midt i fastetida kjem Maria bodskapsdag, ni månader før jul. Då minnest ein det som hende med Maria, mor til Jesus, idet ho fekk besøk av engelen Gabriel. «Du skal bli med barn, og barnet som vert fødd skal kallast son åt Den Høgste.» Både songtekstane og orgelstykket hadde dette som tema.

Fekk oppleve flott klang

Dei 15 som hadde trassa ver og føre og møtt opp i Vereide kyrkje, fekk valuta for pengane. Det var vellyd frå første stund. Dei to mannsstemmene opna med gregoriansk song, men det aller meste song dei som kvartett. Det var lett å høre at her hadde vi med skulerte stemmer å gjøre. Særleg må vi få framheve Wiltrud de Vries som sang sopran. Glitrande! Men alle i gruppa fylte sin plass og gav tilhøyrarane ei god oppleving.

Titlane på det dei song fortel tydeleg at det var «Maria» i Vereide: Ave Maria, Ave Verum, Mary's Magnificat, Most Holy Mother of God, Salve Regina, Pater Noster. Anders Rinde spelte Josef Rheinbergers Sonate nr. 4 i a-moll, med ei mektig avslutning i 3. sats. Anders forteiner ei spesiell takk for den. Flott levert!

Å, dette var fint, og så passa det så godt i denne kyrkja.

Program for Påskefest i Gloppen

Påskefestveka i Gloppen

Palmesøndag 13. april

kl. 11 Breim	Gudsteneste v/ Tore Myklebust Offer til Sjømannsmisjonen
kl. 20 Vereide	Gallerikveld i samarbeid med Gloppen kunstlag Solveig Thingnes Kandal, biletkunstnar Olaf Sig. Gundersen, Anders Rinde

Onsdag 16. april

kl. 20 Breim	Pasjonskonsert Elisabeth Gimmestad, Eivind Kandal, Anders Rinde
--------------	---

Skjærtorsdag 17. april

kl. 11 Sandane	Gudsteneste v/Sigurd Vengen. Nattverd
Kl. 12 Utvikfjellet	Gudsteneste v/ Tore Myklebust
kl. 12 Aa-støylen	Sportsandakt v/Andreas Tjomsland
kl. 20 Gimmestad	Gudsteneste v/Tore Myklebust. Nattverd Gimmestad kantori

Langfredag 18. april

kl. 11 Breim	Gudsteneste v/ Tore Myklebust. Nattverd
kl. 11 Hyen	Gudsteneste v/Sigurd Vengen. Nattverd

Langfredag kveld blir det pasjonskveld i Vereide kyrkje. Sigurd Vengen, Margot Nesgård og Anders Rinde har sett saman eit program sentrert rundt lesing av lidingssoga frå Johannesevangeliet. Mellom lesingane kjem solosong, salmesong og musikk. Dette er først og fremst ein stillferdig kveld til ettertanke.

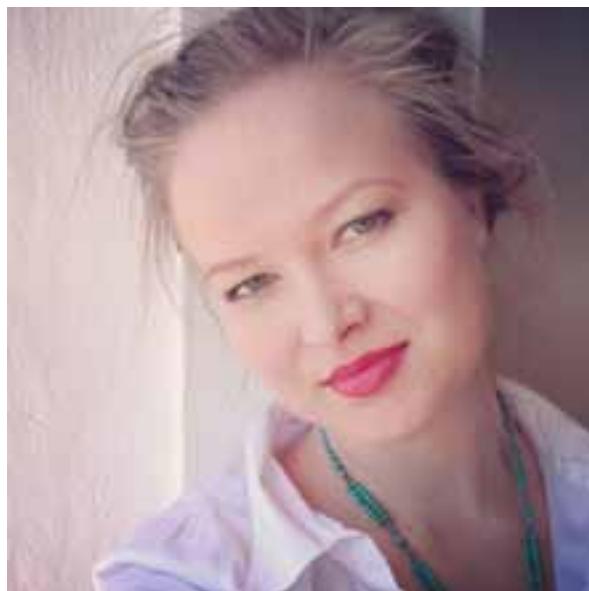

Påskedag 20. april

kl. 11 Vereide	Gudsteneste v/Sigurd Vengen Blomeprosesjon. Vereide Kyrkjekor Offer til kyrkjelydsarbeidet
kl. 11 Breim	Gudsteneste v/Tore Myklebust Blomeprosesjon Offer til NMS

2. påskedag 21. april

kl. 11 Gimmestad	Gudsteneste v/Sigurd Vengen Blomeprosesjon. Rygg songlag Offer til Røde kors
kl. 11 Hyen	Gudsteneste v/Tore Myklebust Blomeprosesjon. Offer til NMS

Pasjonskonsert i Breim kyrkje

Unge talent kjem heim og tolkar påskemusikk

I påska for to år sidan hadde Eivind Kandal og Elisabeth Gimmestad, saman med Anders Rinde, ein konsert i Gimmestad kyrkje. I år vil vi gjenta konserten, med eit litt anna program, men også denne gongen med utgangspunkt i påske og pasjonstida. Konserten i år blir i Breim kyrkje onsdag i påskeveka kl. 20.

◆ AV ANDERS RINDE

Sidan konserten for to år sidan har Eivind fullført bachelorgrad ved Musikkhøgskulen og vidareutdanning på Operahøgskulen. Siste året har han vore i København og studert privat hjå den kjende songpedagogen Susanna Eken. Som Firda Tidend nyleg meldte, har han kome gjennom eit utruleg trangt nálauge (6 plassar til 75 sokjarar) og fekk plass ved Operaakademiet i København. Der skal han studere dei neste tre åra.

Elisabeth skal ta bacheloreksamen ved Institutt for musikk og dans ved Universitetet i Stavanger no til sommaren. Ho planlegg mastergrad deretter, også det i Stavanger. Hovudlærar i alle år har vore Elizabeth Norberg-Schulz. Til sommaren skal ho på workshop i Roma for fjerde gong, der både Norberg-Schulz og andre

songpedagogar underviser. I 2013 var Elisabeth med på «Flaggermusen» ved Opera Nordfjord.

Om konserten i Breim i påskeveka skriv Eivind:

Det er kjekt at Elisabeth og eg får sjansen til å vise folket i heimbygda kva vi held på med ute i den store verda, og for dei som fekk høre vår forrige påskekonsert, er det ein sjanse til å høre kor langt vi har nådd sidan sist. Arbeidet med songrøysta tek tid om ein vil gjere det på ein god måte, og vi håpar sjølvsgåt at arbeidsinnsatsen vår dei siste to åra vil glede publikum heime. Mykje vakker musikk frå den klassiske litteraturen er skiven for påskehøgtida, og vi vonar publikum vil setje pris på musikken vi har valt ut til denne konserten.

Fin korkonsert i Vereide kyrkje 3. mai

Kammerkoret Collegium Vocale vart stifta i 1979 av ei gruppe musikkklærarar i miljøet rundt lærarhøgskulen på Hamar og har framleis base der, sjølv om dei rekrutterer songarar frå heile indre Austlandet.

Heilt frå starten har målet for Collegium Vocale vore å arbeide med og presentere kvalitetsmusikk på eit høgt nivå. Koret har også heile tida lagt vekt på å vere allsidig. Repertoaret spenner frå kyrkjemosikk, klassiske korverk og samtidsmusikk til folkemusikk og svært folkeleg underhaldning. Dei har fleire cd-produksjonar bak seg.

Koret har gjennom åra samarbeidd med mange komponistar og musikarar, som Knut Nystedt, Eric Ericson, Henning Sommero, Sven Nyhus, Sigmund Groven og Aage Kvalbein.

Konkurransar

Collegium Vocale har utmerka seg både i nasjonale og internasjonale konkurransar:

«In... Canto sul Garda», i Italia 2013. Her vann koret både klassa for kyrkjemosikk og for folkemusikk, i tillegg til at dirigenten Ketil Jule Bjørnstad Belsaas fekk ein spesialpris for «eit krevande, variert og særdeles velstrukturert program».

NM for kor, 2012
Her fekk koret 1. plass og gull-diplom i Blanda kor klasse A. Dei fekk også 3. plass og gull-diplom i Sakral klasse A.

Om konserten 3. mai

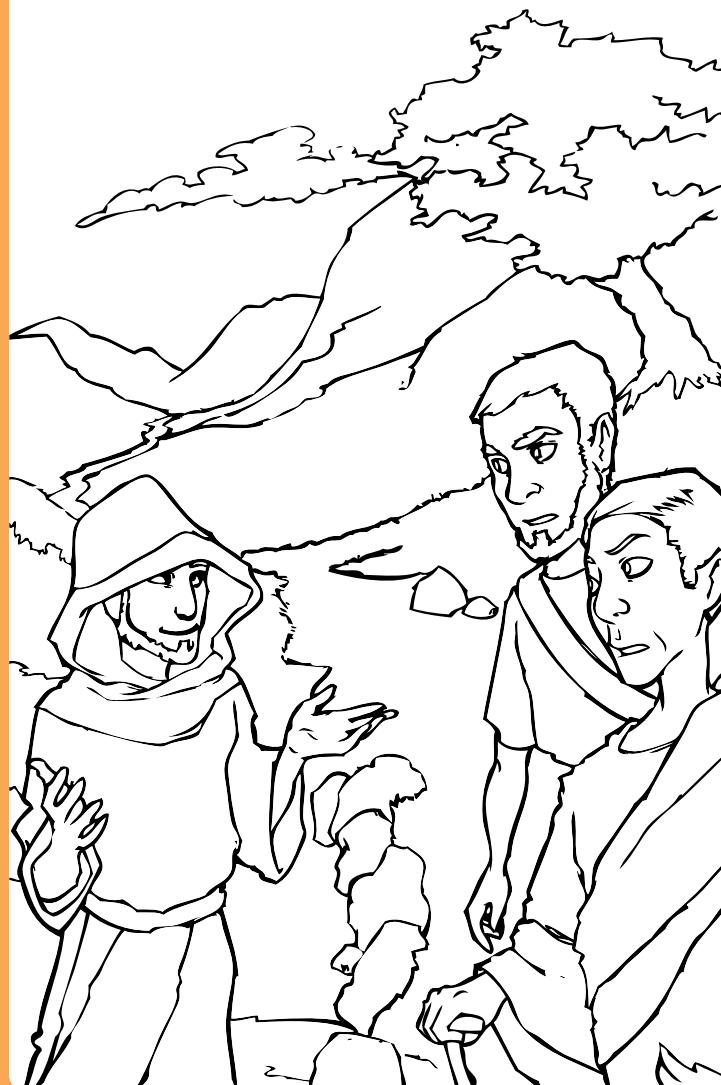
Programmet som blir presentert i Vereide kyrkje er samansett til Vestlandsturneen med konsertar i Førde, Volda og Vereide. Dei framfører musikk av Shank, Whitacre, Lindberg, Mendelssohn, Pärt, Eriksson, Ødegaard, Ramel m.fl.

Om du vil vite meir om koret, finn du det på heimesida: www.collegiumvocale.no

Då Jesu vene
ikkje kjende
han att.

Luk. 24, 13-31

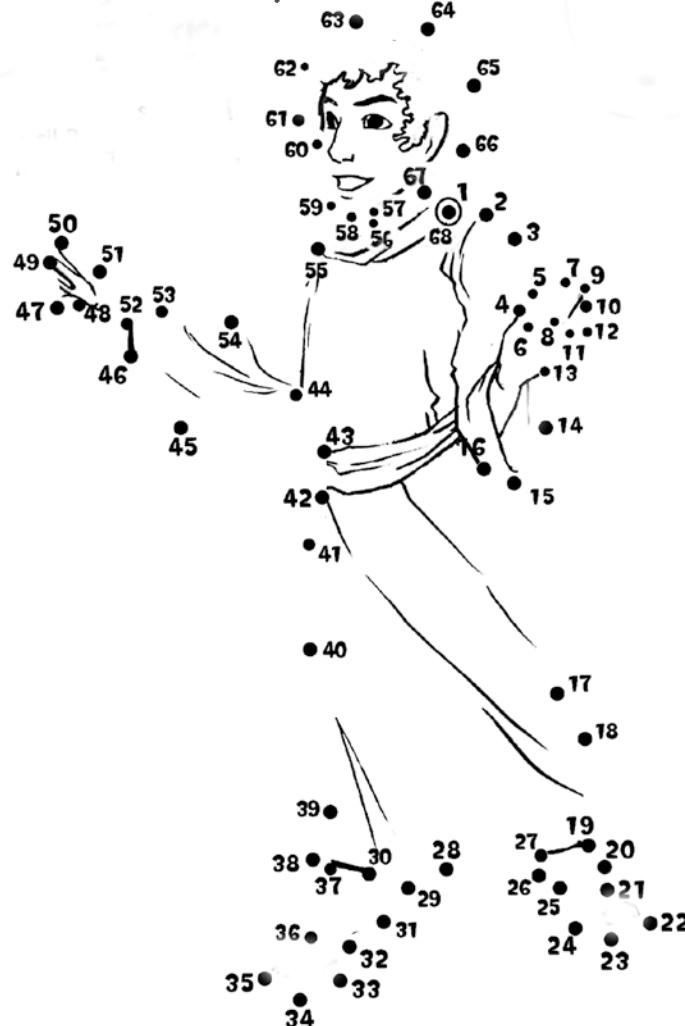
Fargelegg

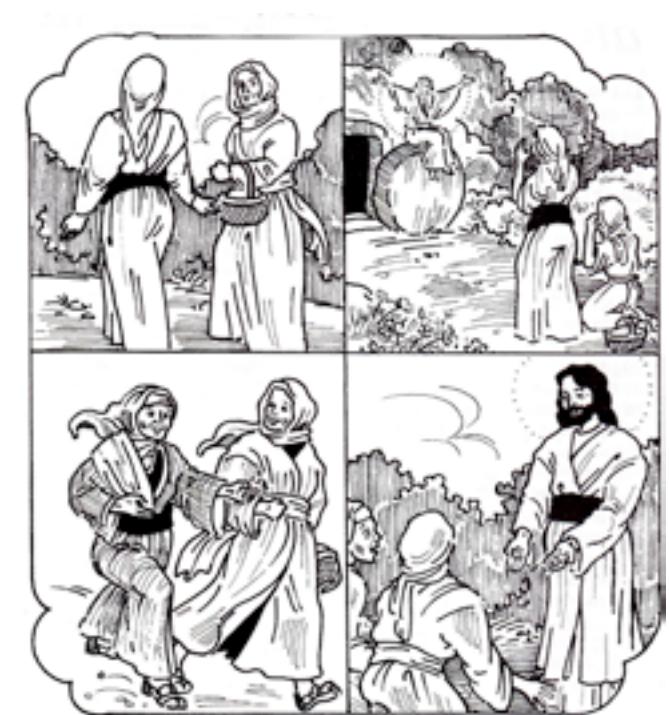
Set i stand

JESU LEVEN I DAG

Prikkk til prikk

Fortel

Har du høyrt om Påskespelet?

Av Gunn Hole

Det er eit digitalt spel for barn der påskebodska-
pen står i sentrum. Ein får høre kva som skjedde
frå dag til dag heilt frå palmesøndag til påske-
dag. Spelaren vert ein aktiv tilskodar til Jesus og
lærersevinane hans: Når Jesus rid inn i Jerusalem,
kan ein legge palmegreiner på vegen, og ein
kan vere med og leite etter Peter som har gøynt
seg.

Spelet har ein spennande quiz med spørsmål om
Jesus, i tillegg til mange andre aktivitetar. Teksten
kan både lesast og lyttast til, nyttig med tanke på
dei som ikkje kan lese sjølv.

Du finn **Påskespillet** lett tilgjengeleg på menyen
til nettstaden www.barnogtro.no

BarnOgTro.no er ein nettsted med tips, inspira-
sjon og ressursar for foreldre, besteforeldre og
fadrar. Det er ein del av trusopplæringsreforma
Størst av alt i Den norske kyrkja og vert drifta av

Kyrkjerådet. I tillegg til Påskespelet har nettsida
mange andre gode idear til ting som barn kan
gjere saman med vaksne eller åleine.

Kyrkjebladet har hatt sin eigen testpilot som har
prøvd ut Påskespelet. Adrian på 8 ½ år var ikkje
tung å be då han fekk spørsmålet. Han sette i
gang og jobba seg gjennom heile spelet med
alle oppgåvene. Etterpå fekk vi vite at han tykte
det var fint å prøve eit nytt spel, det var interes-
tant og slett ikkje vanskeleg!

«Eg forstod tekstane godt, og oppgåvene var
greie å gjere. Det aller kjekkaste var quizen med
spørsmål om Jesus,» fortel Adrian, «men så har
eg hørt påskeforteljingane og andre historier
om han før,» legg han til.

«Eg trur at dette høver godt for barn opp til 8-9
år. Det vert kan hende litt for barnsleg for dei
som er 10 år og eldre, men for meg var det ak-
kurat passeleg,» seier 8 1/2-åringen.

Rødstrupen

◆ AV GUNN HOLE

Det var på den tiden da Vårherre skapte verden, da han ikke bare gjorde himmel og jord, men også alle dyrene og vekstene og ga dem navn. Det finnes mange historier fra den tiden, og dersom en kjente dem alle sammen, ville en også ha forklaringen på alt det i verden som en ikke kan forstå.

Slik startar den vakre forteljinga Rødstrupen som vi finn i Selma Lagerlöfs bok *Kristuslegender*. Vi går vidare i ein kortversjon av legenda, som eigentleg er på fem sider:

«Vårherre satt der, mild og stille og skapte og mante frem, og mot kvelden falt det ham inn å skape en liten grå fugl. «Husk at ditt navn er Rødstrupen!» sa han til fuglen da han var ferdig.»

Fuglen flaug glad av garde, men då han speglar seg i ein dam, oppdaga han at han hadde berre grå fjører. Han for raskt tilbake til Skaparen, og spurde kvarfor han, som var utan raudfarge, skulle heite Rødstrupen.

«Men Vårherre lo bare stille og sa: «Jeg har kalt deg Rødstrupen, og Rødstrupen skal du hete.»

Men du får selv se til hvordan du kan fortjene dine røde brystfjær.»

Men kva kunne vel ein liten fugl gjøre for å skaffe seg røde fjør? Tida gjekk, og alle forsøk hadde mislukkast. Så kom den første langfredagen. Ein liten raudstrupe hadde bygt reir inne i ein tornebusk på ei naken høgde utanfor Jerusalem. Han fortalte borna sine om skapingsdagen og at verken kjærleiksglød, vakker fuglesong eller kamplyst hadde framkalla den etterlengta fargen på brystfjøra. Då blei han merksam på krossfestinga like ved. Han breiddet ut vengene over barna sine så dei ikkje skulle sjå det forferdelege synet.

«Det er ikke nok med at de nagler de tre stakkars mennene til korsene, på hodet til en av dem har de til og med festet en krone av stikkende tornekvister.»

Den vesle fuglen kjende ei sterke medkjensle med denne krossfesta mannen med eit slikt mildt blikk.

«Vel er jeg liten og svak, men kanskje kan jeg likevel gjøre noe for den forpinte mannen,» tenkte fuglen.»

Raudstrupen overvann si eiga redsle for menneske, flaug like inntil han med tornekrona, og med nebbet drog han ut ein torn som hadde trengt seg inn i panna hans. I det han gjorde dette, fall ein dråpe blod ned på brystet hans. Då han kom tilbake til reiret, ropte fuglebarna at brystfjørene var røde.

«Det er bare en bloddråpe fra den stakkars

mannen,» svarte fuglen. «Den forsvinner nok dersom jeg bader meg i en bekk eller i en klar kilde.» Men hvor mye den vesle fuglen badet, så forsvant aldri mer den røde fargen fra brystet på den. Og da de små ungene var blitt fullvoksne, lyste den blodrøde fargen på deres brystfjær også, slik den lyser på hver eneste rødstrupen helt til denne dag.»

Selma Lagerlöf (1858-1940) vokste opp i Värmland i Sverige. Som lita jente lytta ho ofte til farmora som var ein god historieforteljar. Dette vart ei kjelde til inspirasjon for henne seinare i livet. Dei elleve forteljingane som er samla i boka *Kristuslegender*, har utgangspunkt i dei kanoniserte og apokryfe evangelia. I tillegg er der katolske helgenlegender. Utgangspunktet for historiene er Jesu fødsel, oppvekst og død. Det dreiar seg om dei underverk Jesu nærvær fører til, både mellom menneska og i naturen. Boka er svært vakkert illustrert av kunstnaren Esben Hanefeldt Kristen-sen. *Kristuslegender* er eit smykke av ei bok. Den har eit fantasifult og rikt innhald som både vaksne og barn kan glede seg over.

Påskeeegg

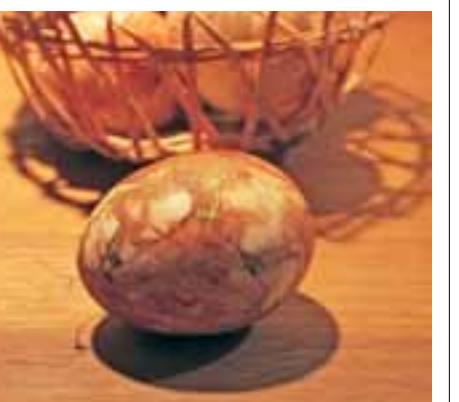
◆ AV ODDVAR ALMENNING

Gammal tradisjon

Å dekorere egg til påske er ein gammal tradisjon. Det er noko ”mystisk” med eggat. Ein liten ”død” klump inneholdt eit nytt liv. Kyllingen sprengjer grensene og kjem ut, slik Kristus sprengde dødskreftene, stod opp av grava og kom med nytt liv!

Påskeeegg du kan lage sjølv:

Det finst fleire bøker med oppskrifter på korleis du kan dekorere egg, til dømes Gerd Alfsen: *Påske i by og land*. Libri Arte forlag, ISBN 82-445-0208-8 og Tårnseilerne: *Lag vakre egg*. Cappelen, ISBN 82-02-17047-8. Frå den sistnemnde hentar vi ein enkel metode som kan gje fine egg utan mykje øving:

Plantefarging med løk

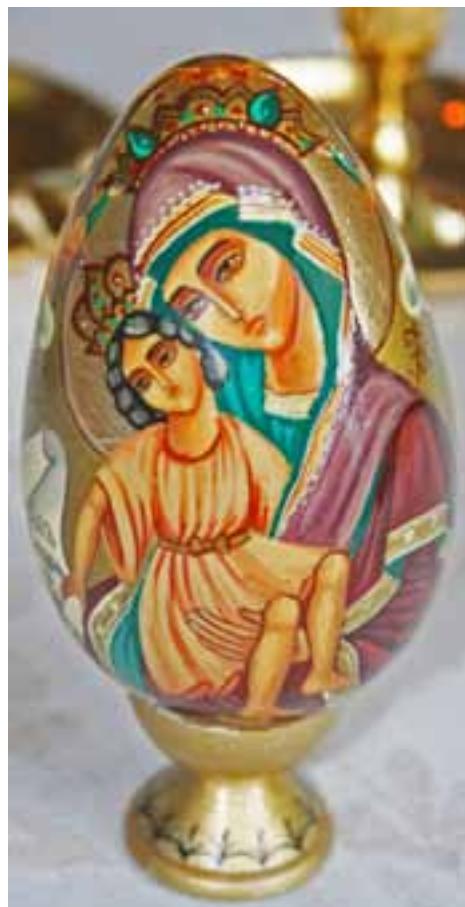
Du kan bruke denne metoden når du koker egg som skal etast, men då blir fargen nokså svak, og så går eggat sundt når det blir ete. Vil du at eggat skal vere lenge, kan du töme det før du fargar det. Då stikk du hol i begge endar av eggat og bles ned i den øvste enden, så kjem alt ut i den andre enden. Alt kan brukast i matlagninga.

Pakk eggat (eller fleire egg) inn i løkskal og surr godt fast. Du kan bruke tråd, men betre er det å ha ei stoff-remse, ca. 50 cm lang, å surre rundt løkskala. Kok eggat i ein kasserolle i 90 minutt. Du må ha så mykje vatn at heile eggat er under. Slik gjorde vi

det med eggat på bildet. Eggat kan du bruke i blomsterdekorasjoner, eller du kan finne ei grein å henge dei i.

Kjøpte påskeeegg

I andre land har dei gamle tradisjonar og avanserte teknikkar for dekorering av egg. Når vi reiser på ferie i Russland eller Baltikum er det lett å finne vakre egg som er dreia i tre og kunstferdig dekorerte. Her syner vi to ulike. Begge er måla som eit ikon i russisk-ortodoks tradisjon. Madonna med barnet har Gerd Rauset kjøpt i St. Petersburg, og Kristus Pantokrator har Oddvar kjøpt i Riga. Begge eggat er laga av tre, dreia og måla. Men det finst mange elegante og flotte teknikkar for å laga vakre og detaljerte mønster på tømde hønseegg. Det er berre å prøve. Øving gjer meister.

Kva skal du gjøre i påska?
Kva betyr påske for deg?

Hege Alme

I påska i år skal eg jobbe. Eg er nattevakt på Gotatoppen og går på skjærtorsdag og av 2. påskedag. Påska er ei spesiell tid. Det er tid for ettertanke, og familien blir samla. For ungane sin del så er det påskehare og påskeegg, og vi fortel om kva påska betyr. Det prøver vi å snakke om. Kanskje vi burde gjøre det i større grad.

Reidun Eikeset

Planane for påska i år er familien. Då samlast dei som bur borte og dei vi har her i Gloppe, og vi skal ha det kjekt i lag. Det blir ikkje skigåing. Personleg for meg betyr påska at Jesus har stått opp. Og det feirar vi! Påskedag er ein veldig viktig dag.

Anders Hole

Eg ser fram til å få samla familien og få vere saman med dei. Det er viktig for meg å få høve til å gå i kyrkja, særleg fyrste påskedag. Dette med Jesu død og oppstode er viktig å få med seg.

Foreningsmøte i stova til Kjellbjørg Aasen (og barndomsheimen til Arnlaug Økland) 10. mars 2014. Fullt frammøte. Vertinna står klar med kaffikanna. Vi ser frå v.: Arnlaug Økland, Eldbjørg Haaland, Marit Mjelva Henden, Kristi Holme, Oddlaug Vereide og Magny Ravnstad.

Sandane misjonsforeining av NMS

Arbeider for misjonen på livstid

Dei står på så lenge dei lever, kvinnene i Sandane misjonsforeining av NMS. Gjennomsnittsalderen er over 80, og leiaren er vald til å sitje så lenge ho lever. Det er godt å vite at vi har gjort noko som er rett og godt, og vi er glade for å kunne vere med framleis. Samtidig har vi eit rikt og godt fellesskap oss imellom, som vi ikkje kan unnvere, seier dei.

◆ TEKST OG NYE FOTO ODDVAR ALMENNING

Framleis har dei to møte for månaden. Møta blir haldne heime hos medlemene, og programmet er fastlagt og utprøvd gjennom tiår etter tiår: God mat servert av dagens vert kl. 11.00, andakt, misjonsoffer og ei stund med handarbeid før dei syng "Skriv deg Jesus, på mitt hjerte" til slutt. I økta med handarbeid vert det laga vinstar til Marimessebasaren. I tillegg kan det bli høgtesing frå Misjonstidende eller frå ei bok, slik sørstrene Arnlaug og Kjellbjørg kan fortelje at det var då mor deira hadde foreining.

Kyrkjebladet var med på møte i februar, og fekk ei rik oppleveling av eit varmt fellesskap og god innsikt i ei rik historie sidan starten i 1960.

Høg alder

Marit Mjelva Henden, fødd 1935 er den yngste av deltakarane, og formann Arnlaug Økland, fødd 1921 er den eldste. Dei fleste

er over 80, og dei fleste kjem gåande til møta på eigne bein. Dei var yngre då dei starta. Her var ei anna Sandane misjonsforeining av kvinner som møttet kl. 11.00. Fleire av dei unge som gjerne ville drive foreining, gjekk då saman og starta for seg sjølv, med møte kl. 20.00. Det passa betre, sidan fleire av dei hadde fast arbeid. Etter 15 år, då den "gamle" foreininga slutta, overtok desse namnet Sandane misjonsforeining NMS.

No har Arnlaug Økland vore formann i 40 år. -Ho sit på lystivet, seier dei andre. Vi har ikkje tenkt å velje henne fleire gonger. Ho har god orden på tinga, både i papira og i hovudet. Til Kyrkjebladet har ho mykje å fortelje, og ho har med seg gamle biletar som vi låner.

Rikt fellesskap

Det råder ei fredens ånd over samværet, som mellom søsken som kjerner kvarandre og har delt liv saman over lang tid. Dei stadsfester gjerne inntrykket: -Vi blir knytte nær kvarandre når vi er i lag på denne måten. Vi er oppriktig glade i kvarandre, og har eit vennskap som gjeld heile tida, ikkje berre når vi er på møte. -Og eg kan godt seie at det er her eg har mitt kristne fellesskap, seier Eldbjørg Haaland.

Pengar

Det har alltid dreia seg om pengar. Misjon kostar. Å gje pengar er ei teneste for Gud, og det er ein nåde å ha høve til å gje, - å ha noko å gje av. -Kor mykje kvar legg i posen, veit vi ikkje, for det er frivillig, forklarar dei. Men det kjem inn over 1000 kr kvar gong. -Men det minkar på medlemstalet, og på eit visst tidspunkt bestemte vi oss for å doble det kvar legg i posen, så det ikkje skulle minke på det vi sender til misjonen, fortel Marit. -Då vi runda 50 år, la vi for moro skuld saman kor mykje vi har samla inn på møta, seier Arnlaug. Det blei over ein halv million. -Når vi veit kva vi fekk for kronene i 60- og 70-åra, er det ein betydeleg sum, kommenterer vi.

-Samar de inn til spesielle prosjekt eller misjonstasjonar? Nei, det går til misjonen sentralt. Det har det gjort heile tida.

Ikkje berre pengar

På møta les vi i Misjonstidende, eller frå ei bok. Nokre gonger har vi og hatt studiearbeid, der vi har brukt ulike studieopplegg frå selskapet. Det har vore om misjonen i

Japan og i Afrika, og det var mykje interessant å lære. I Kamerun finst det over 50 språk! -Konstanse Raen si bok "Gjennom språkmuren. Med Guds ord til eit skriflaust folk" (Verbum 1990) var særskilt god, hugsar Arnlaug. I språkarbeidet engasjerte Raen også muslimar, og nokre av dei blei kristne og gikk over til den nye trua!

Emissærar og møteveker

Gjennom åra har det vore mange talarar på kortare eller lengre besøk. Namn som Svein Årvik og Odd Bondevik blir nemnde. Ein misjonær som heitte Jan Walle var her ei veke. Han hadde vore i Kamerun og hadde mykje å fortelje. Han budde hos oss, fortel Arnlaug, og sat og arbeidde heile dagane. Men ein dag det var solskin, kom han ned til meg og sa: No skal vi gå på tur! Og då gjorde vi det. Det var ofte Synnøve som hyste talarar. Ho var med i styre og stell og kjende mange. Men ein gong var her to unge brør som hadde møteveke på bedehuset, og dei budde hos oss. Då veka var omme, skulle dei ha ei veke fri, for dei skulle inn i fjorden. -Då kan vi bu her hos deg i friveka, då, sa dei. Og slik blei det, smiler Arnlaug.

Turar

Vi har ofte avslutta vårsemesteret med ein tur, og vi har delteke på Områdemøte som det heiter når NMS-foreiningane i Gloppe samlast. Vi har vore på Alværa, på Karavatnet, på Kvitesanden i Eimhjella, og besøket på Orheimtunet var spesielt kjekt, hugsar dei. -Og då Johanna Hjorteset bytte aldersheimplass og flytte til Løkja-tunet på Straume, laga vi oss eit misjonsstemne der og besøkte henne.

Over 140 år

Det har vore kvinneforeining for NMS på Sandane sidan 1873. Namnet og "grensene" til andre foreiningar har variert, men saman med dei andre NMS-foreiningane rundt Sandane-bukta, er denne foreininga med på å halde oppe tradisjonen frå dei som fekk kallet og starta i 1873. Og at leiaren sit lenge i vervet, er ikkje noko nytt. Vi veit at Agnete Holvik (Fargar-Agnete) stod som leiari for foreininga i 1905, og at ho blei ståande til og med i 1937. Etter henne overtok Kristine J. Eide som hadde vervet i 38 år, til 1975. Frå det året har Arnlaug Økland vore leiari. Tre leirarar på rad på langt over hundre år!

Dette biletet var teke i 1979 i høve 100-årsboka for Nordfjord Samskipnad av NMS, "Gamlemisjonen 100 år." Møtet var halde i stova til Arnlaug Økland, og fotograf er Guido frå Italia. Framme frå venstre: Arnlaug Økland, Else Flatjord, Johanna Hjorteset, Målfrid Mjelva*, Kristi Holme, Gjertrud Fitje og Synnøve Landstad. Bak frå v.: Astrid Alsaker*, Anna Henden, Målfrid Ryssdal, Kari Berstad, Magny Ravnstad, Solfrid Onstad, Ida Eikenes, Petra Klungrehaug og Marit Mjelva Henden. (*=på besøk)

Mange av damene som starta opp i 1960 er med framleis. Her er vi i 1963, og vi ser frå venstre: Margit Søreide, Pernille Eide, Arnlaug Økland, Alvild Heggenheim, Ida Eikenes, Anna Henden med Margrete Henden på armen, Ragna Hvidsten, Oddlaug Hoel, Marit Henden med trekspel. Dama lengst til høgre veit vi ikkje namnet på. Ved nærmaste bordenden sit Kari Berstad. Dette var "ungdomsavdelinga" som hadde møta på kveldstid. Mange av dei hadde fast arbeid, og vanskar med å få det gamle mønsteret til foreininga som hadde vore på Sandane frå århundreskiftet eller før til å passe.

Siste møtet før sommaren var gjerne ein tur. Her er det misjonskaffi rundt steinbordet ved Henden si hytte på Karavatnet 13. juni 1994. Frå v.: Petra Klungrehaug, Else Flatjord, Marit Henden, Arnlaug Økland, Kristi Holme, Johanna Hjorteset, Ida Eikenes og Kari Berstad. Fotograf er Kjellbjørg Aasen.

Desse var med i 1999. På det meste hadde foreininga 16 medlemer. Vi har sett * ved dei som no er døde. Kyrkjebladet er på besøk i februar, og foreininga er samla i stova til Arnlaug. På golvet: Magny Ravnstad og Kjellbjørg Aasen. Sitjande frå v.: Arnlaug Økland, Petra Klungrehaug*, Oddlaug Vereide, Johanna Hjorteset*, Ida Eikenes*, Synnøve Landstad*, Kari Berstad*. Ståande frå v.: Kristi Holme, Marit Henden, Kari Stavøstrand (slutta), Else Flatjord* og Eldbjørg Haaland. Fotograf er Oddmund Økland. På denne tida var Gjertrud Fitje* og Målfrid Ryssdal* framleis med, men ikkje til stades denne dagen. Målfrid passa alltid på at ein heldt seg til saka. Blei det for mykje utanomsnakk, sa ho: Nei folkens, dette er ikkje misjons-søge!

Etter mat og andakt er det misjonsoffer. Då einkvan hadde loddar ut misjonsbøssa på Marimessebasaren, tok Kjellbjørg hekleposen etter mor si i bruk som offerpose, og den er med på alle foreningsmøta.

Posen blir sendt rundt, og kvar legg i det ho har tenkt. Storleiken på gåva er frivillig, men det kjem alltid inn over 1000 kr. Når alle har lagt i, blir pengane talde, alltid av to andre enn kasserar Kjellbjørg som straks fører

summen i rekneskapet. Pengane står på konto i banken og blir sende til misjonen eit par gonger for året. Rekneskapet blir revidert kvart år. Denne dagen talde Oddlaug og Marit opp kr. 1250,-

Elise Eikenes

Ned i vester soli glader

Eg bur på Hestenesøyra i lag med mannen min, Helge. Dei to borna våre har òg slege seg til her i bygda med sine familiar, så vi har ein bra flokk kring oss. Eg kan vel kalle meg ein inngrodd nesjar, om ikkje innfødd; for mine første seks-sju år var på Davik, der foreldra mine pakta prestegarden fram til far vart sjuk og døydde, og familien flytta til Skjerdalen.

Mor song mykje i heimen, og song ho ikkje så nynna ho, nesten same kva ho heldt på med, og nynninga har eg arva, meir enn songstemma, må eg nok seie. Mellom mange vakre salmar vel eg den som eg minnest som min første song frå min tidlegaste barndom, kveldssongen "Ned i vester soli glader". Når vi hadde lese "Kjære Gud Fader i himmelens slott", var det ofte den som runda av leggestunda og påkalla "englevakt i stova". Det var greitt å tenkje seg at mor og far, som alltid tok så godt vare på oss, trond ekstra vakhald nattestider så dei òg fekk kvile, og at englane var parate inne i stova om noko skulle kome til i nattas mulm og

mørke. Men nokre kveldar song vi "No soli bak om blåe fjell", og då skulle ein av dei "standa ved lægjet når eg blundar". Eg tenkte at den engelen skulle passe særskilt godt på akkurat meg. Vi var trygge, og når mor og eller far dytta dyna rundt oss, var det lett å sjå føre seg både himmelens slott og stjernebru.

Nei, det var ikkje alltid så enkelt for ein liten unge å tolke og tyde salmetekstane, men som voksen ser eg at Anders Hovden sine tekstar er kvardagslege og jordnære, og fine. "Fagert er landet" er også eit døme på det; med takksemrd for at vi lever i eit godt og vakkert land. I denne kveldssongen takkar ein for mat og klede, arbeidskraft og glede, sjølv basisen i tilværet. I dagens trygge samfunn kan det vere lett å gløyme at dette ikkje alltid har vore like sjølvsgarde gode.

Det vårest, og så kan vi sjå fram mot lyse sommarkveldar. Når eg frå terrassen ser sola gå ned bak Hunvikfjellet, og himmelen står i brann etterpå, ja, då anar eg framleis stjernebru over det heile. Det gjev hjartefred og ro.

Ned i vester soli glader

Ned i vester soli glader.
Takk for dagen, Gud og Fader,
gjev oss vern til natti no!
Takk for mat og takk for klede,
takk for arbeidskraft og glede,
gjev oss hjartefred og ro.

Gud og Fader, lat oss sova
under englevakt i stova,
ver vår sol om natti, du!
Når så siste dagen dalar,
lyft oss opp i dine salar,
lei oss over stjernebru!

Anders Hovden
(nr. 821 i mi "gamle" salmebok)

Eg utfordrar Elin Gro Eikenes Skaaden til å skrive om sin salme.

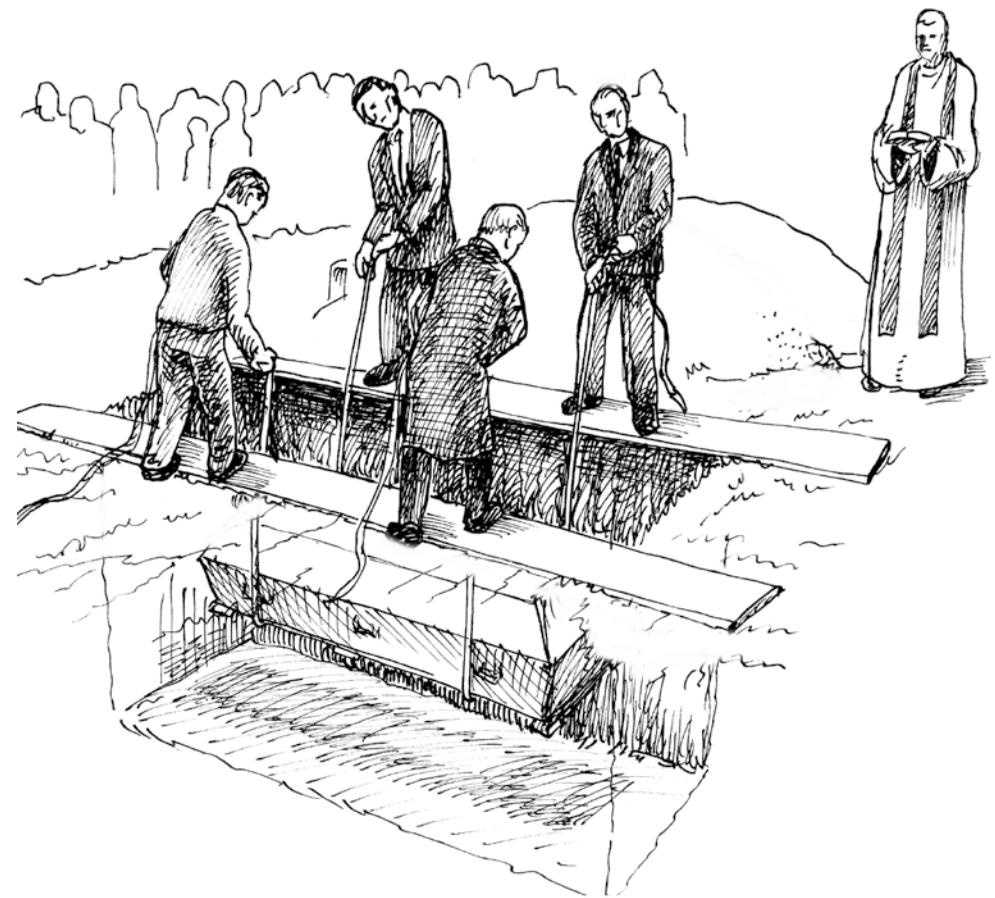
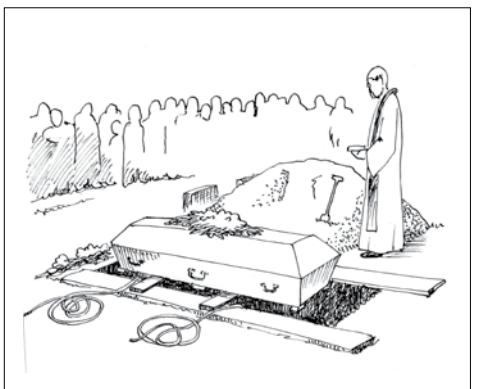
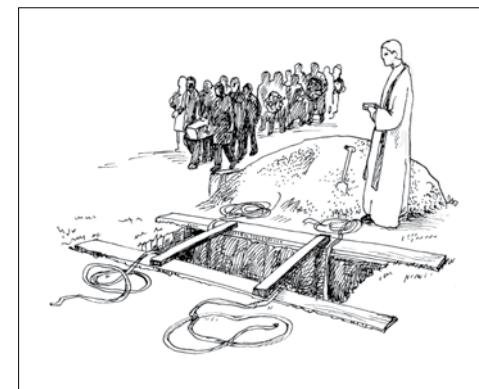

Einar Rygg har denne gongen sendt bilde av fleire støypejernskrossar som enno står rundt i Gloppen. Vi bad om fleire opplysningar om den eldste av dei.

Johanne Hansdtr. var fødd på Erkebruket på Rygg i 1836 og gifte seg i 1879 med syskenbarnet sitt frå plassen Hilja under hovudbruket, Samson Didriksson Rygg, fødd 1838. Han har eit liknande minne på Gimmestad kyrkjegard.

Hilja var ein god plass som foreldra hans hadde teke opp. Dei fødde både hest, 3 storfe og 10 sau, sådde 2 tynner havre og like mykje poteter. Dei var barnlause. Samson døydde i 1900. I folketellinga året etter sat enkja att, men hadde ei ugift terne frå Nilsbruket på Grov. Dei to hjelptest å med jordveg og krøterstell. Johanne fall frå i 1903, og plassen gjekk tilbake til hovudbruket. Stova vart seld til Erik Grov og sett opp på Nystad på Rygg.

Kjelder: Bygdeboka. Hans Rygg.

Ny ordning ved senking av kiste ved gravferder i Gloppen etter 1. mai

◆ AV KURT DJUPVIK, KYRKJEVERJE

I samsvar med vedtak i sokneråda og på soknemøte i Gloppen er det no offisielt innført ny gravferdsliturgi i alle sokna. Når vi først har hatt ein gjennomgang av gravferdsordninga, er det naturleg også å gjere noko med praksisen med senking av kister. Dei seinare åra har ikkje senking vore gjennomført på dei fleste kyrkjegardane. Senkinga av kistene har skjedd etter at folk har forlate kyrkjegarden. Dette er ikkje i samsvar med normal

ordning. Etter 1. mai vil det ved opning av grav verte lagt til rette for å senke kista ned tau. Når ein kjem til grava vert kista sett ned på to stokkar som ligg over den opne grava. Saman med dei to stokkane ligg også senketau. Fire vaksne, sterke personar tek ansvar for senkinga. Presten gjev signal eller avtaler på førehand når senkinga skal skje. Sjå elles det som er skrive om gravferder i dette nummeret av Kyrkjebladet

Barabbas, Jesus og vi

Han sat i si fengselscelle,
det hustrige mørke rom,
Det var inga lysning i sikte,
det venta ein nådelaus dom.
Ein illgjerningsmann, ein mordar,
han visste kva straffa var,
Døden var domen for slike,
som livet av andre tar.

Med lekkjer på føter og hender,
han sat der i angst og gru,
Han hadde så mykje å angre,
men no var det seint å snu.
Brått vart det uro i fengelet,
soldatar med taktfaste steg,
Barabbas frykta at no er det slutt,
no kjem dei og hentar meg.

Soldatane virka venlege,
dei frå lekkjene løyste han fri.
"Vi skal ikkje fullbyrde domen,
men kom du og med oss bli.
Ein mann som heiter Jesus
er villig å dø i din stad,
Så no treng du ikkje ottast,
vi vonar at du vert glad."

Barabbas, skuldig i mord,
fikk livet i gave på ny,
Men kven var vel denne Jesus,
som friheten han kunne by?
Han speida i folkemengda,
der gjekk det ein klungerkynt mann,
Som bar på ein kross under hān og spott,
medan blod i frå hovudet rann.

Jesus måtte sjølv bere skammens tre,
medan folket håna og lo.
Hans vener kom lite til forsvar,
mot soldatar som spytt og slo.
Dei krossfeste Jesus på Golgata,
der enda hans lidande ferd,
Men mange det var som skjøna då,
at han var av ei anna verd.

Han sa han var vegen til livet,
han sa at han var Guds son,
og dei som tek imot han i tru,
skal eiga ei æveleg von.
Vi alle treng Jesus som Barabbas,
for frelse og fred han kan gi.
No veit vi at han gjekk i døden for oss
og difor kan vi gå fri.

Martin Ø. Ommeland

Konfirmantane våre

Konfirmantar i Gimmestad kyrkje 25. mai kl. 11.00

Elise Stensaker Book
Christense Rønneklev Eikenes
Trine Egeberg
Kristianne Engelbrektson
Charlotte Cecilia Fredly
Patrick Gudmundsen
Cecilie Storøy Haug
Johan Lothe
Kylian Jan-Joshua Mekke
Nora Bolstad Moen
Kari Hannah Hogrenning Ravnestad
Olina Roset
Anders Samestad
Oda Søreide
Elin Varpe

Konfirmantar i Breim kyrkje 29. mai kl. 11.00

Alexander Bjørkelo
Arild Bjørkelo
Trude Skarstein Fløtre
Lene Førde
Ole Kleveland Førde
Andreas Hetle
Simen Grov Hoem
Alexander Johansen
Bjørn-Inge Flølo Kleppe
Kristine Raad Larsen
Nils Reed
Per Simen Reed
Amalie Rygg Sandal
Remi-Mikal Jordanger Sanden
Ingelin Pettersen Seime
Leander Myklebust Seime
Rebekka Vereide Kroken
Monja Helen Wold

KI. 10.00:

Konfirmantar i Hyen kyrkje 29. mai kl. 11.00

Tore Eimhjellen
Ingrid Linéa Hallem
Joar Vonheim Heimsæter
Simon Solheim Holme
Synnøve Elisa Rønneklev
Petter Solhaug
Eirik Rauset

Konfirmantar i Vereide kyrkje 8. juni kl. 10.00 og 12.00

KI. 10.00:

Ingeborg Aasebø
Diyana Goitom Asefaw
Ingrid Austrheim
Sara Bakkelid
Maria Bolseth
Anna Buene
Matias Sollid Eide
Steffen Fjellestad
Oda Fløtre
Lea Marie Glomnes
Olav André Gjengedal Lotsberg
Håvard Bergheim Holvik
Katrine Holmøy Holvik
Rebekka Vereide Kroken

Monja Helen Wold

KI. 12.00:
Emilie Larsen Evebø
Malin Isane Førde
Mathilde Haugen
Arvid Leirgul
Espen Reed Lote
Sara Mardal
Kristian Møll
Ruben Elvebakk Nesdal
Siri Katrin Sährheim
Jannicke Veiesund
Tormund Årdal

Camilla Skår Ølnes

Minneordet i gravferd

Gravferdsordninga føreskriv følgjande: "Eit kort minneord vert framført av presten eller ein representant for dei pårørande. Det bør innehale nokre biografiske moment med særleg vekt på det den døde har hatt å seie for dei som stod han/henne nær, og for andre livssamanhangar der han/ho har vore verksam. Her kan det følge stutte helsingar, pålegging av blomar og/eller krans og eventuelt andre minnehandlingar, som opplesing, musikk, lystening o.a."

Det skal altså vere "eit kort minneord" og ikkje ein fullstendig biografi. Det er omtale om den døde, og ikkje tiltaile til den døde. Det er dei som er i gravferda som skal ha hjelp til å hugse og minnast, og minneordet bør vende seg til dei som er samla i sorgjehøgtida.

Det som skal seiast må vere sant, men ikkje alt som er sant skal seiast. I fjor vekte den kjende psykiateren Finn Skårderud oppsikt med å påstå at "presten loy" i ei gravferd han hadde vore i. "Presten konstruerte et ideelt bilde av en heroisk, skjønn og klok død" (Vårt Land 02.05.13). Det vart ein heil debatt av det.

Om det er presten som formar minneordet, er det dei nærmaste som er kjelda for det som blir sagt. Det er ikkje ei objektiv sanning eller prestens vurdering, men formidling av det minnet dei nærmaste har. Dei nærmaste sitt bidrag er avgjeraende for kvaliteten på minneordet.

- Det er tre måtar å lage minneordet på:
1. Dei nærmaste har ansvaret for å forme og framføre minneordet
 2. Dei nærmaste skriv eit minneord, som presten, eller ein annan, les
 3. Presten utformar eit minneord på grunnlag av informasjon frå dei pårørande, og framfører det.

Dersom ein vel det siste alternativet er det nyttig om presten får eit lite notat med stikkord og viktige data.

Erfaringa er at det er berikande å arbeide med minneordet. Det går godt an å ha ein dialog og kommunisere før gravferda ved hjelp av t.d. e-post, og slik skape tryggleik på korleis det blir på gravferdsdagen.

Og om minneordet er kort, er det likevel fylt. Når det blir sagt éi setning, ser dei som hører ein heil film -

Når det er gravferd

◆ AV SIGURD VENGEN

Hausten 2002 vedtok Kyrkjemøtet ny gravferdsordning. Breim har innført denne før, og no har dei andre sokneråda og soknemøta i Gloppen gjort vedtak om det same. Det er ikkje store forandringer. Kort sagt er det større valfridom, t.d. er talet på alternative skriftlesingar auka frå 8 til 21. Vi begynner med bøn, for gravferd er ei gudstenestleg handling. Det er også ei overgjevingshandling: Vi overgjev den døde i Guds hender. Målsettinga er å gje meir saksavarande og tilpassa hjelp til sorgjande. Det er stor skilnad på om vi følger nokon som er gammal og mett av dagar til grava, eller om det er eit barn, ein ungdom eller andre midt i livet som vi skal ta farvel med.

Ei gravferd har to hovuddelar: Ein minnedel og ein forkynningsdel. Etter preludium, salme, eit kort inngangsord og inngangsbøn, følgjer minneord og helsingar med blomster og kransar. Solosong eller eigne musikkinnslag passar godt her, eller organisten kan spele eit kort musikkstykke.

Dei tre skriftlesingane kan lesast av presten, men like gjerne av ein eller fleire andre. Det er eit mål at to ansikt må tre fram for oss i ei gravferd: den dødes ansikt og Kristi ansikt. Det er midt i livet at vi bør tenke på døden. Vi skal alle døy, og vi vil alle måtte følgje våre kjære til grava. Det er difor bra å gjere seg kjend med ordninga i ro og fred, så her er ei lita rettleiing:

Folk kjem til kyrkje i god tid og blir som regel helsa velkommen av nokon i familién og får eit songark i handa. Pårørande bør helst setje seg både på venstre og høgre side. Set dei seg berre på den eine sida, vil neppe nokon andre våge å setje seg heilt fram. Det er godt å kjenne at vi er saman. Difor bør ingen setje seg langt bak når det er god plass lenger framme.

Ei gravferd har to stokkar som ligg over den opne grava. Det går alltid litt tid før ein har fått lagt i frå seg blomsterhelsingane og alle har fått samla seg rundt grava, men når alt er klart syng vi første salmen ved grava. Presten kan så be ei kort bøn, og deretter kjem jordpåkasting med skriftord og velsigning. I vår kyrkjetradisjon brukar vi ofte det same skriftordet som lydde ved avslutningen av dåpen: "Lova vere Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som i si store miskunn har etterfødt oss til ei levande von ved Jesu Kristi oppstode frå dei døde!" (1 Pet 1,3) Slik blir vi også minna om dåpens trøyst. Det er det same symbolske uttrykket i skikken med at vi kler våre døde i kvitt. Det er eigentleg dåpskjolen, for å vere kledd til å møte Den heilage -.

Før vi skal bere båra ut, er det godt å gje seg nok tid og hjelpast å med å dele om blomster og kransar som skal vere med. Dei

Allmenne føresegner for gravferd vedtekne av Kyrkjemøtet 2002.

1 Handlinga gravferd er fellesskapen si siste teneste andsynes medlemmene sine. Når ein person er død, sørger dei som stod vedkomande nær, vanlegvis familien, for at lekamen til den døde vert handsama på verdig vis og får ei verdig gravferd. I gravferdslova er det gjeve grunnleggjande føresegner om gravferd.

Når ein person som hører inn under Den norske kyrkja, dør, bør presten i kyrkjelyden og dei pårørande koma i kontakt med kvarandre snarast mogleg etter dødsfallet. Gravferd skal skje seinast 8 dagar etter dødsfallet, jf. gravferdsloven § 10 tredje ledd og § 12.

2 Gravferd etter ordninga i kyrkja er ei kyrkjelag handling av gudstenestleg karakter. I den liturgiske utforminga av handlinga uttrykker kyrkja det grunnleggjande i den kristne trua: at mennesket er Guds skapning, at Gud gjennom Jesu Kristi død og oppstode og trua på han har lagt grunnlaget for mennesket si frelse, at det på dommedag skal stå til ansvar for livet sitt og at det skal etterveisast i oppstoda av lekamen.

3 Gjennom val av skriftlesingar, bøner og salmar og det som elles vert sagt og gjort, skal alle som har ansvar for eller medverkar til gravferdshandlinga, gjera sitt til at den bibelske bodskapen kjem til uttrykk i sin fulde.

Dei einskilde ledda i handlinga – mellom dei utsmykking, symbol og kransepålegging – må tilpassast den gudstenestlege karakteren. Ein bør syna måtehald i bruken av blomar, kransar og liknande. Tale ved eventuell kransepålegging kan berre skje når den som sørger for gravferda, har gjeve samtykke til det. Ein bør legga til rette for at dei pårørande kan få medverka.

4 Salmar og songar skal godkjennast på førehand av den som har tenesta. Det same gjeld heidersvisingar og andre tiltak som vert ønskt tillegg til gravferdsordninga. Alt musikkstøft som skal brukast, skal på førehand godkjennast av kantor/organist. For å gjera det mogleg å finna fram til song og musikk og andre innslag som høver best mogleg, bør kontakten med dei pårørande opprettast snarast mogleg.

5 For å sikra ei verdig gjennomføring av handlinga er det viktig at det vert avsett tilstrekkeleg tid. Den som gjer teneste, skal også

sjå etter at alle som medverkar i samband med gravferda, opptrer slik at handlinga kan gjennomførast på ein god og verdig måte, i samsvar med kyrkja sine ordningar.

7 Ved gravferd for spedborn gjeld dei same føresegningene som ved gravferd for born. Tilvarande gjeld når foreldre ønsker gravferd for born som er døde før fødselen. I slike høve kan ein gjera dei endringane i liturgiledda som tilhøva måtte tilseia, men slik at Herrens bøn alltid vert teken med. I kontakt med foreldre til døde spedborn eller born som er døde før fødselen, kan det vera viktig å gje foreldra hjelp til å gje det døde barnet namn.

8 Jordpåkasting skjer ved grava. Når ytre tilhøve eller viktige personlege grunner krev det, kan liturgen reint unntakvis avgjera at det skal skje inne i kyrkje/kapell. Ved kremasjon skjer jordpåkastinga ved avslutninga av handlinga.

Som hovudregel skal kista senkast før jordpåkastinga. Soknerådet kan gjera vedtak om at jordpåkastinga skal skje før kista vert senka. Kista skal som hovudregel senkast heilt ned.

Vil kyrkja gje hjelp til å leve eller hjelptil å døy? Slik går det an å spørje, men det er eit umøgleg alternativ. Vi kan ikkje lære å leve rett utan å lære å døy rett, og omvendt. Døden minner meg om livet, at det er stort, sårbart og spennande. Det er no, i livet, at eg har høve til å tenke på død og gravferd, og hente frimod til å møte andre sin død og min eigen død.

Så "når kvelden komme og eg stilt går om bord, og min livbåt blir låra i seks fot med jord," (Kolbein Falkeid) er det ikkje berre dødens tause tale, men rom for trøyst og takk, slik det er uttrykt i ei av bønene vi kan bruke ved grava: "Herre Jesus Kristus, du som sjølv vart lagd i ei grav, lat denne staden vera ein fredsstad, der NN får kvila under krosssteiknet til dagen då du kallar alle fram frå gravene. Hjelp oss i liv og død å setja vår von til deg. Amen."

Saman for eit betre miljø

Advokatane LOTHE, MARDAL & GJENGEDAL M.N.A.

Tlf. 57 88 44 00/Faks 57 88 44 01
Adresse: Grandavegen 5, 6823 Sandane. Postboks 138, 6821 Sandane
www.gloppenadvokat.no

Coop-bygget. Tlf. 57 86 59 57
gloppenelkjop.no

- KONFIRMASJON
 - BRYLLAUP
 - GRAVFERD
 - KVARDAG OG FEST
- Velkommen innom!*

Nordstrandsvegen 10, 6823 Sandane
Tlf. 57 88 44 10 • eikenes@libris.no
www.libris.no/eikenes

KLE FOR ALLE ALDERSGRUPPER
FRÅ INNERST TIL YTTERST
FOR HAN OG HENNE

Bolseth Glass AS

www.fjordaudio.vpweb.no

REMA 1000

Sandane 8-22 (8-20)

Mardal Rør

svale

Christina og
Anne Iselin Grimstad

Tel. 57 86 78 73

www.sandanegravferd.no

Vi hjelper deg også med:

- Gravstein

- Oppmåling og tilverking av nærm

er

Økonor Gloppen

Telefon: 57 86 86 00 · E-post: gloppen@okonor.no

Gloppen kommune

Vereide Blomster AS,
Blomster og hagesenter
telefon 57 86 51 07

Leif Lote elektro

Tannlege
Øyvind Seim
Tlf: 57 86 50 24

Henden Sport

Ledig

Ledig

Ledig

Ledig

Ledig

Sist, men ikkje minst

Påskelilja

*Fra hver solstråle som skinner får vi kraft og liv i overflod.
I det visne gresset og mellom strå fra i fjar
sprenger et påskegult mirakel seg fram fra den mørke kalde jord.
Som liljene på marken finner kraft nok fra vår Gud,
kan vi frimodig også lyse, ja stråle!
- og rope påskens budskap ut:*

(AABREKK)

*Livet vant dets navn er Jesus! Halleluja!
Han var død, men se han lever! Halleluja!
Dødens porter åpner han. Halleluja!
Viser vei til livets land. Halleluja!*

(HART/DAVIDICA)

